

СТИВЪН ЕРИКСЪН ЗДРАВИТЕ МЪРТЪВЦИ

Част 2 от „Бочълайн и Корбал Броуч“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2012

chitanka.info

Предупреждение към всички фашисти на тема „стил на живот“. Не четете това, за да не ослепеете.

Които умрат здрави, ги препарират и излагат на показ в стъклени олтари като пример за добър живот.

Имид Фактало, бригадир на работната бригада каменари, които редяха настилката отвътре покрай крепостната стена, беше премазан от един обърнал се фургон и така стана светец. Колегите му работници, с прашасали лица, го зяпнаха в почуда, щом примига и отвори очи. Небето зад тези досадни образи наистина му заприлича на великолепното обиталище на Господарката на Благонравието, Богинята на Добротата, в чиято нежна прегръдка Имид Фактало се почувства на ръба на пропадането. Стига, разбира се, човек да можеше да пропадне нагоре, да се издигне от тежката греховна земя и да се гмурне с пронизителен радостен вик в необятната синева горе.

Но бляскавото възнесение така и не дойде. Вместо това пратиха бегачи до Великия храм и те вече се връщаха, повели след себе си достойни, с розовите им ризи и панталони, вързани на ставите, с ръкави и крачоли, пълни с подпълнки, за да изпъкне в очите на всеки зяпач мускулатурата на безупречно здраве; изпитите им лица бяха обагрени от здравословна руменина. А с тях идеха и трима Рицари на Щастието, с бели наметала и подрънкващи излъскани посребрени брони в знак на високия им ранг... И Имид видя, че първи сред тия тримата е не кой да е, а самият Инвет Лоут, Най-чистият от Паладините, който нямаше нужда от руж, за да обагри изпъкналата му челюст, лицето с големия нос, което беше почти пурпурно, с толкова добре наситените със здрава кръв вени и артерии под много леко петнистата кожа. Имид знаеше точно толкова добре, колкото всеки друг гражданин, че човек би могъл, като види рицаря Инвет Лоут за първи път, да допусне най-лошото — това, че Паладинът твърде много

си пада по ейл, вино и други забранени пороци на разпуснатия живот — но случаят не беше такъв. Инвет Лоут нямаше да може да е толкова изтъкнат сред Рицарите, ако беше толкова пропаднала душа. Всъщност нищо неприятно не беше минавало през устата му, поне навътре.

— Вие ли, сър — избоботи той, щом намръщено погледна отгоре изпод ръба на ослепително блесналия на слънчевата светлина шлем, — сте недостойната луга от солените блата, когото наричат Имид Фактало? Е, съвсем ли се е отворил пръснатият ви череп? Толкова ням ли сте вече, колкото и тъп? Богинята търпи както физически, така и умствено недъгавите, както ще благоволите да научите, сър. Което ви прави дважд, ако не и трижд благословен. Разлика, над която следва да се замислим, нали? Но виждам, че очите ви шарят, което подсказва, че зрението не ви е напуснало. Дважд, значи, както предположих отначало. Е, Имид Фактало, бивш бригадир от Трети степен Кръг каменометачи, сега ще бъдете удостоен да научите, че заради съдбовната ви злополука, която проля кръвта ви толкова гадно по лицето ви и камъните под вас, ви провъзгласявам за Светец на Богинята.

Имид Фактало зяпна рицаря. А после стисна очи, простена и съжали с цялото си сърце, че проклетият фургон не го е убил.

— Търговецът нарече града Куейнт^[1] — каза Емансипор Рийзи, примижал към далечните високи стени със странните им увиснали знамена. Разнебитеният фургон трополеше и подскачаше по каменистия път.

— Е — въздъхна Бочълайн, — няма кой знае какво, което да подкрепя това наблюдение.

— Не, господарю, той наистина се казва *Куейнт*, последният и най-отдалеченият от градовете-държави на този полуостров. А след като и едно селце не видяхме през последните шест дни, бих се съгласил с търговеца, че наистина е отдалечен.

— Може би — отстъпи чародоят и подръпна острата си брада. — Все пак единственото качество, което мога да забележа от това разстояние, качеството, което би могло да се определи като „странно“, е спретнатата редица трупове, набучени на стената откъм сушата.

Емансипор примижа и се вгледа по-добре. Не бяха знамена значи, увиснали така унило.

— И наричате това странно ли, господарю?

— Определено, господин Рийзи. Корбал Броуч ще се зарадва, не мислиш ли?

Слугата се облегна на капрата, за да отпусне схванатия си кръст.

— Допускам, господарю, че градските власти няма да погледнат с добро око на кражба на... ъъ, украсите им.

— Предполагам, че си прав — измърмори Бочълайн и високото му чело се набръчка умислено. — По-тревожното може би е, че мълвата за последните ни лудории в предишния град може да е изпреварила скромните ни особи.

Емансипор Рийзи потръпна и стисна поводите още по-силно.

— Искрено се надявам да не е, господарю.

— Може би този път не бива да рискуваме. Какво ще кажеш, господин Рийзи? Да заобиколим града. Да си намерим някое селце в околностите, да си купим прилично корабче и да минем през залива?

— Чудесна идея, господарю.

Пътят напред беше пуст, прахта след търговеца, с когото се бяха разминали, вече улягаше зад тях. Сякаш напук на решението на Бочълайн обаче миг след това пред очите им изникнаха двама души. Мъж и жена, понесли малък, но явно тежък сандък.

В този свят на добродетели третият и най-обругаван демон, Порок, изпитваше самота, отчаяние и мъка. Кое по принцип не беше редно. От трите преждеспоменати емоционални състояния Инеб Коф^[2] беше добре запознат с последните две. Отчаяние и мъка, но тях той причиняваше на други. Да страда под техния гнет като онези, които се поддаваха на изкушенията му, беше безотговорно. Е, може би не това бе подходящата дума, но чувството беше същото.

Едва ли можеше да се каже повече за контешкото облекло на танцьор, което носеше в момента, облекло, явно принадлежало на много по-висок и широкоплещест индивид. Тъжна истина беше, замисли се той, докато ровеше в боклука на една уличка зад Двореца на Земните наслади в търсене на... нещо, каквото и да е. Тъжна истина, че изкуствата на плътта неизбежно, рано или късно, капитулират пред телесната немощ. Че талантът и мъжката сила отстъпват пред немощни мускули и трошливи кости. На света нямаше

място за състарени артисти и този жесток факт едва ли можеше да е по-очевиден от начина, по който демонът откри мъртвия танцьор. Сбръчканото му лице, зяпнало невиждащо към небето, изражението, издаващо смътна изненада, може би дори негодувание, с което прогласяваше окончателното разбиране, че както е бил остарял и прегърбен, не е могъл да изпълни точно онова движение. Че силният пукот, който несъмнено бе придружил онова последно завъртане и пирует, несъмнено е бил лошо нещо.

Демонът се съмняваше, че е имало публика. Още един тъжен факт, свързан с престарелите артисти — никой не ги гледа, никой не се интересува. Завъртане, пирует, изпукване, просване върху мръсния калдъръм — и лежиш там, несмущаван от никой друг, освен от дребните ядачи на плът, които обитават живото тяло и едва сега излизат навън да ядат.

Порок винаги беше последното убежище за артисти. Когато не останеше нищо друго, винаги го имаше пиенето. Съмнителните апетити на плътта. Прекомерните глезотии, поднасяни на отрупани плата. Множеството възхитителни предсмъртни желаня, които да се опитат сред безбройните вещества, които се предлагаха. Или ги бяха предлагали. В доброто старо време.

Ала сега в Куейнт властваха добродетелите, праведни и върховни. И хората танцуваха по улиците. Е, някои просто се опитваха, само за да умрат в опита. Цветист финален жест. Много такива имаше в днешно време. Да живееш чисто, да живееш с безупречна жизненост. Да умреш бавно. Да умреш внезапно. Но винаги да умреш, уви. Демонът, който като нищо можеше да е искал да умре, не можеше. Продължаваше да съществува под облика на скрити желаня и така ставаше свидетел на неизменните реалности за тези тъжни смъртни. Снишаваха се и се мъчеха да избегнат неизбежното пробуждане на онези малки ядачи на плът. В края... в края беше краят и само краят. Горките човечета.

Колко удоволствия, замисли се мрачно Инеб, са наистина чисти? Колко хора подминават неуязвимо множеството засади, които физическият свят устройва на пътя им? Това беше друг вид танц, с отчаяно пляскане на криле по петите, и стилът бе изключително непривлекателен. Рязък, пестелив, отбранителен и конвулсивен до

крайност. За демона беше потискащо да го гледа. В края на краищата кое *не убива*?

Ровещите му ръце напипаха нещо в сметта зад Двореца на Земните наслади и той го извади. Голяма бутилка от печена глина, с пукнато дъно и счупено гърло, но иначе... съвършена. Демонът я измъкна и я огледа. Да, някога в нея бе имало алкохол.

Неволната усмивка на Инеб се разшири и озари пъпчивото му мръсно лице, щом вдигна бутилката към носа си и вдиша дълбоко миризмата ѝ. Отпреди години, сигурно, още когато Дворецът беше общо взето друг вид заведение, когато между стените му се предлагаше нещо друго вместо зелени листа.

Увисналите му устни погалиха хладната глеч, обходиха гладкия изпъкнал печат на майстора. Червеният връх на езика пробяга по острия ръб на гърлото. Той подуши, подсмръкна, погали го с пръсти и седна в сметта. Също както ги имаше малките ядаци на плът, имаше ги и малките невидими същества, които се вкопчваха в спомени за вкус и миризма. Щеше да му отнеме половината нощ, докато бутилката поднесе насладата си.

— Чудил ли си се някога какво стана със Страст?

Очичките на Наусео Мързела се присвиха сред меките гънки тлъстина, но единственият отговор, който предложи, беше шумно жлъчно изригване на газ някъде отдолу. Пресегна се с мазна оцапана ръка и откъсна тлъста ларва от купчината гнили зеленчуци, после грижливо я постави на изплезения си език. Кратко изпукване и след това — мляскане.

— Понеже — продължи Сенкер Късната — от всички нас тя изглеждаше май най-... упоритата.

— Може би — изхъхри Наусео — точно затова изобщо не я виждаме. — Махна широко с ръка. — Тази глуха уличка показва жалката ни участ в днешно време, както е запусната и оставена на гладни плъхове, пъплеци личинки и свенливи спомени за отминала слава. Да не говорим за жалкия ни брат Инеб Коф.

— Твои спомени, не мои — рече Сенкер Късната и сбръчка чипото си носле. — Твоята слава беше прекомерна и твърде неистова за вкусовете ми. Не, тази уличка с тихата си скромност ме устройва

напълно. — Изпружи не толкова чистите си голи крака и се настани по-удобно в сметта. — Не виждам никаква причина да я напускам, още по-малко да се оплаквам.

— Аплодирам постоянството ти — каза Наусео, — и самоувереността, с която лежиш тук ноц след ноц и наблюдаваш смаляването ми. Погледни ме. Станал съм само гънки кожа. Дори миризмата около особата ми е станала от мръсна на мухлясала и землиста, сякаш не съм нищо повече от гниещ дънер на някоя неогрявана от слънце полянка. И, бих могъл да изтъкна с извинение за привидната неделикатност, ти също си много по-малко от онова, което беше някога, скъпа. Кой се е поддавал на чаровете ти напоследък?

— Никой. Но признавам, че нямам сили да се притеснявам и за това.

— И ще продължиш така, докато не изчезнеш, Сенкер.

Тя въздъхна.

— Прав си. Трябва да се направи нещо.

— Например?

— О, ще помисля за това по-късно. Виж, хубава тлъста личинка. Изпълзя... ей я там!

— Виждам я. Много е далече, уви.

Сенкер Късната му се усмихна мило.

— Е, аз ще я хапна, благодаря ти.

Сандъкът беше пълен с монети. Злато като слънчев залез и избеляло като пикня сребро, отровен блясък за изнурените очи на Емансипор Рийзи. Нищо добро не идваше от богатствата, нищичко.

— Ние сме светци на Славния труд — каза мъжът, Имид Фактало.

— Изглежда достойна титла — отбеляза Бочълайн. Стоеше пред двамата граждани на Куюейнт, стиснал ръце зад гърба си.

Емансипор беше наклал малък огън край пътя и сега приготвяше греяно вино против усилващия се студ. Скромните ежедневни шетни сякаш винаги водеха до нечувани, огромни злини. Винаги беше така, поне според него. Особено в компанията на господарите му. И сега усещаше, че се започва нещо наистина гадно.

— Достойна титла, казвате — отвърна Имид; изглеждаше така, все едно току-що е глътнал шепа пепел. — Така ли си мислите?

— Естествено — отвърна Бочълайн и повдигна учудено вежди. — Току-що го казах.

— Ами, отчайващо е, да ви кажа аз — рече Имид и лявата му буза потрепна. — Без работа съм. Сега прекарвам по цял ден в молитви с хиляда други светци. Светци! Единственото общо, което има между нас, е несръчна глупост или лош късмет, или и двете.

— Прекалено суров сте към себе си — каза Бочълайн. — Да спечелите такава благородна титла и...

— Човек трябва почти да умре, докато работи — прекъсна го жената с груб глас. — Грешки, злополуки, сляпа случайност — това прави светците в Куейнт!

Бочълайн се беше намръщил при прекъсването и сега се намръщи още повече и придърпа общитото си с коприна наметало поплътно около себе си.

— Ако ви разбирам добре, обявяването в святост зависи от рани, понесени в служба на обществото?

— Много точно го казахте — отвърна Имид Фактало. — Да ви обясня за Куейнт. Всичко започна с внезапната смърт на предишния крал, Некротус Нихили. Обичайният тип владетел. Дребнав, зъл и покварен. Харесвахме си го много. Но после той взе, че умря, и трона пое малко известният му брат. И точно тогава всичко започна да се скапва.

Жената продължи:

— Крал Макротус, Изумително милия. Нищо мило няма в тази титла.

— А вие сте?

— Света Елас Сил, сър. Една от работничките се спъна в мен с кука за плетене. Прободе ме в шията идиотката му с идиотка. Оцапах с кръв всичката вълна, а се оказва, че дълг не се прощава дори да си светец. Само че как да го изплатя? Не ми е разрешено да работя!

— Нововъведен закон от вашия крал значи.

Емансипор разбърка греяното вино. Миризмата го замая по някакъв приятен, приспивен начин и той се отпусна на земята и започна да тъпче глинената си лула с ръждивец и дъранг. Действията

му привлякоха вниманието на двамата светци и Емансипор видя как Елас облиза устни.

— Такава е Волята на Добруването — рече Имид Фактало на Бочълайн. — Макротус издигна култа към Богинята на Благонравието. Сега това е официалната и единствена законна религия на града.

Емансипор присви очи, щом срещна погледа на жената. Щеше да е привлекателна, ако беше родена като някоя друга, прецени той. Но Елас Сил, светицата с прободената шия, можеше да е била или не жертва на злополука. Слугата поднесе горящ въглен към лулата си. Спомни си смътно, че една стара вещица в родния му град Печалния Молл беше живяла със същите представи за добруване. Може би тенденцията се разпространяваше като някакъв ужасен мор.

Имид Фактало продължи:

— Новите Забрани запълват цели тонове. Списъкът на „Това, което убива“ расте ежедневно и лекарите трескаво търсят още и още.

— А всичко, което убива, е забранено — обясни Елас Сил. — Кралят иска народът му да е здрав, а тъй като повечето хора не искат да правят каквото е необходимо за тях самите, Макротус го прави заради тях.

— Ако искаш Благословиите на Богинята в отвъдния живот, трябва да умреш здрав — продължи Имид.

— Умреш ли *нездрав*, няма погребение — каза Елас. — Окачват ти трупа с главата надолу на външната стена.

— Добре — отрони Бочълайн. — Как бихме могли да ви помогнем? Ясно е, че светостта ви не може да се отмени. А и ние, както виждате, сме прости пътници и нямаме армия.

„Макар че една ни гони.“ Но Емансипор затаи тази добавка за себе си.

Имид Фактало и Елас Сил се спогледаха, след което мъжът наведе глава.

— Не е търговският сезон, но мълвата се носи, тъй или иначе. Рибарски лодки и прочие. — Потупа с пръст смачкания си нос. — Имам приятел с добро зрение по този път, почна от върха на хълма Хърба, тъй че вестта дойде няколко пъти.

— Вие сте — заговори тихо Елас Сил, без да откъсва очи от Емансипор, докато той разбъркваше виното. Хвърли поглед към

Бочълайн. — Двама, но трима. Половината от последния град, който сте посетили, е на пепел...

— Недоразумение, уверявам ви — измърмори Бочълайн.

— Друго чухме ние — изсумтя Имид Фактало.

Бочълайн се покашля, намръщи се предупредително и светецът замълча.

— Трябва да се предположи, следователно, че както вие сте очаквали здравословното ни пристигане, така и вашият крал. Следователно едва ли ще ни посрещне радушно.

— Макротус не се интересува много от приказките от съседни градове — всички те са клоаки на поквара в края на краищата.

— И съветниците му и военните командири ли са толкова невежи? А дворецовите му магове?

— Тях вече ги няма, маговете. Прогони ги. Колкото до останалите... — Имид повдигна рамене. — Макротус би погледнал с неприязън на такъв интерес, след като намеква за противни желаниа или за опасно любопитство, най-малкото.

— Виното е готово — обади се Емансипор.

Двамата светци извърнаха жадни погледи към него и Елас Сил прошепна:

— Забранени са ни такива... пороци.

Слугата повдигна вежди.

— Абсолютно въздържание?

— Не слушахте ли? — изръмжа Имид. — Всичко е незаконно в Куейнт. Никакъв алкохол, никакъв ръждивец, нито дъранг, нито приспивателни прахчета. Нито за светци, нито за никого.

А Елас Сил добави:

— Никакво месо също, само зеленчуци, плодове и риба с три перки. Клането е жестоко и освен това червеното месо е нездравословно.

— Никакви курви, никакъв комар — добави Имид. — Всички тия удоволствия са престъпни.

В отговор Емансипор изсумтя, изчука лулата си в тока на ботуша си и се изхрачи в огъня.

— Любопитно — каза Бочълайн. — Какво бихте искали да направим за вас?

— Узурпирайте трона.

— В смисъл да свалим краля?

— Именно.

— Да го свалим — в смисъл да го премахнем.

— Да.

— Да го премахнем — в смисъл да го убием.

Светците отново се спогледаха. Но не казаха нищо.

Бочълайн се обърна към далечния град.

— Склонен съм да предшестввам приемането на предложението ви с предупреждение — последна възможност, ако предпочитате, да не казвате дума повече, а просто да си вземете парите и да се върнете у дома — а аз и антуражът ми най-безгрижно ще продължим към някой друг град. Значи предупреждението е следното. На този свят има лоши неща от един грижовен крал.

— Така си мислите вие — рече Елас Сил.

Бочълайн ѝ отвърна с добродушна усмивка.

— Това ли беше? — попита Имид Фактало. — Никакви въпроси повече?

— О, още много въпроси, драги ми господине — отвърна Бочълайн. — Уви, не вие сте тези, на които бих ги задал. Можете да си ходите.

Рицарят на Щастието Инвет Лоут застава над кошчето с плачещото бебе и погледна ядосано няколкото жени, които си говореха край кладенеца.

— Чие е това дете?

Една жена се отдели от групата и бързо притича.

— Колики са, о, Блестящо чисти. Нищо не може да се направи, уви.

Лицето на Рицаря на Щастието почервения.

— Абсурд — сръза я той. — Трябва да има някакво лекарство, за да се накара това пале да замълчи. Не си ли чувала за последната Забрана? Ревливите бебета трябва да се конфискуват поради нарушаване добруването на гражданите. Трябва да се занасят в храма на Богинята, където ще ги научат на Порядките на Благонравие, като въпросните порядки включват клетви за мълчание.

Нещастната майка беше преbledняла. Другите жени при кладенеца припряно засъбираха децата си и бързо се пръснаха.

— Но... — заекна тя, — лекарствата, които използвахме, вече са незаконни...

— Лекарства да станат незаконни? Ти луда ли си?

— Съдържаха забранени вещества. Алкохол. Дъранг...

— Вие, майките, сте замърсявали кръвта и духа на децата си? — Самата мисъл за това го вбеси. — Чудно ли е тогава, че толкова тежко престъпление е било забранено? И смееш да се наричаш любяща майка?

Тя вдигна кошчето.

— Не знаех! Ще си я прибера вкъщи...

— Твърде късно е за това. — Махна с ръка и тримата достойни зад него притичаха напред. Сбориха се с майката за кошчето с детето и един от тях я мушна в окото. Тя изскимтя, залитна назад и пусна дръжката на кошчето, а достойните забързаха с него по улицата. Жената заплака умолително след тях.

— Млък! — изрева Инвет. — Публичните прояви на чувства са забранени! Рискуваш да те арестувам!

Жената падна на колене и започна да го умолява крайно непристойно.

— Почисти се, жено. — Инвет се намръщи. — И се радвай на милостта ми.

После закрачи след достойните си с ревливото задържано бебе.

Скоро стигнаха до Великия храм на Богинята. Официалният преден вход с издигнатата платформа и четвъртития олтар отгоре — от който гласът на Богинята периодично известяваше решенията ѝ — беше твърде публичен за донасяне на ревливи бебета, така че Инвет и достойните му отидоха до една странична вратичка и един от достойните почука ритмично. След миг вратичката се откряна.

— Дайте ми това — каза Инвет и взе кошчето с пиццата почервеняло от рев бебенце. Влезе в коридора и затвори вратата.

Жрицата срещу него, загърната в халат и воали, но не достатъчно, за да прикрият прекомерната ѝ пълнота, зяпна бебето с жадни очи и прошепна:

— Великолепно. Третото за днес. Богинята е възраждана с новата си Забрана.

— Изненадан съм — изръмжа Инвет. — Скоро ще имате хиляда ревящи бебета тук и как ще познае Богинята покой?

Жрицата щипна меката ръка на бебенцето и промърмори:

— Пълничко е. Добре, да. Храмовият покой няма да страда дълго.

Инвет Лоут се намръщи, дори малко се притесни, но после изсумтя пренебрежително. Не можеше да се съмнява в други слуги на Богинята. Връчи й кошчето.

Бебето, което се беше съдирало от рев от кладенеца дотук, изведнъж се смълча.

Рицарят и жрицата се наведоха и огледаха ококорените му очички.

— Като новоизлюпено врабченце е — промърмори жрицата, — когато има сойка наблизо.

— Нищо не разбирам от птици — отвърна Инвет Лоут. — Тръгвам си.

— Тръгваш си, да.

На страницата на фургона кацна врана. Вятърът — беше се усилил, след като слънцето бе угаснало — рошеше перата й. Емансипор я погледна намръщено и попита:

— Гладен ли е според вас?

Бочълайн, който седеше на сгъваемо походно столче срещу слугата, поклати глава.

— Ял е.

— Защо ме гледате така, господарю?

— Мислех си, господин Рийзи.

О, не.

— За свалянето на този добър крал ли?

— Добър ли? Не разбираш ли, господин Рийзи, колко съвършено зъл е геният на този крал? Всякаква въобразима тирания е възможна, когато е предшествана от идеята, че е за добруването на населението. Покровителстване? Разбира се, но когато е поднесено с ококорена невинност и искреност, какво да направи един гражданин? Да негодува от благодеянията? Едва ли, не и когато вината е първото избрано оръжие от добродетелния мъчител. Не. — Бочълайн се изправи и се

обърна към притъмнелия град. Приглади косата си назад с две ръце и очите му блеснаха в сумрака. — Свидетели сме на гениалност, чисто и просто. А сега ни предстои да противопоставим умовете си на този умен крал. Признавам, кръвта ми кипва буйно пред такова предизвикателство.

— Радвам се за вас, господарю.

— Ах, господин Рийзи. Разбирам, че все още не схващаш заплахата, която този крал представлява за същества като теб и мен.

— Ами, честно казано, не, господарю. Както кажете.

— Налага се да обясня връзката ясно, с достатъчно простота, за да може необразованият ти ум да схване значението изцяло. Желанието за доброта, господин Рийзи, води до искреност. Искреността на свой ред води до чувство за свята праведност, която поражда нетърпимост, от която бързо следва строга присъда, налагаща сурово наказание, предизвикващо всеобщ ужас и параноя, което евентуално кулминира в бунт, водещ до хаос, после до разпад и оттам — до край на цивилизацията. — Бавно се обърна и изгледа Емансипор. — А ние сме същества, зависими от цивилизацията. Тя е единствената среда, в която можем да виреем.

Емансипор се намръщи.

— Желанието за доброта води до край на цивилизацията?

— Точно така, господин Рийзи.

— Но ако основната цел е да се постигне добър живот и здраве сред населението, какво му е лошото на това?

Бочълайн въздъхна.

— Ох, добре, ще опитам отново. Добрият живот и здравето, както казваш, налагат добруване. Но добруването е контекстно, относително понятие. Благодеянията се измерват чрез противопоставяне. Тъй или иначе, резултатът е самоувереност, а оттам — непреодолимо желание да се наложи еднаквост сред тези, които са възприемани като по-малко чисти, по-малко щастливи — непросветените, ако предпочиташ. Но еднаквостта води до скука, а след това до безразличие. От безразличието, господин Рийзи, следва разпад като естествено следствие, а с него — отново край на цивилизацията.

— Добре, добре, господарю, изправени сме пред благородната задача да предотвратим края на цивилизацията.

— Добре казано, господин Рийзи. Признавам, че намирам етичните аспекти на нашата мисия за удивително... освежаващи.

— Имате ли план?

— Несъмнено. И да, в него ти ще изиграеш съществена роля.

— Аз?

— Трябва да влезеш в града, господин Рийзи. Ненатрапчиво, разбира се. И щом влезеш, трябва да изпълниш следните задачи...

Незрящите очи дълго време се бяха взирали, без да съзират нищо. Не беше изненадващо, след като гарвани отдавна бяха изяли всичко, което имаше да се изяде в тези стари очни кухни. Не бяха останали клепачи, с които очите да мигат, нито никакви течности, които да докарат сълзи до съсухрените ръбове. И все пак Некротус Нихили, бивш крал на Куейнт, не беше чак толкова изненадан, когато видя как безформеното нещо бавно се заоформя, разшири се и изпълни гледката пред душата му, гледка, която досега не беше нищо повече от мрак — радушното приветствие на Бездната.

След като бе издърпан обратно и принуден да обитава този съсухрен, накълван от птиците труп, увиснал на градската северна стена, плътта, която някога, в по-добри времена, бе наричал своя, се оказа, макар и не изненадващо, все пак разочароваща. Още по-лошо — той усети, че може да говори.

— Кой ми го направи това?

Отвърна му глас някъде отдолу, не отдалече, може би на нивото на гърдите му.

— На това имам повече от един отговор, крал Некротус.

Въжето, с което душата му бе вързана към това тяло, не беше толкова стегнато, за да му попречи леко да се наведе, за да може да погледне надолу. Тъй че успя да види двете врани, кацнали на ръждивия шип, издаващ се от стената, на който беше набучен трупът.

— Аа — каза Некротус. — Разбирам.

Едната врана кривна глава.

— Така ли? Колко мило.

— Да. Дошли сте да обсъдите мен. Моя живот. Моята съдба, всички изгубени любови на смъртните ми години на този свят. Само че защо трябва да съм свидетел на този ироничен каприз?

— Всъщност — каза първата врана — бихме искали да обсъдим не теб, а твоя брат.

— Макротус ли? Онзи сополив червей? Защо?

— Първо, защото сега той е крал.

— О. Разбира се. Трябваше да се сетя. Без наследници. Е, много копелета, но законите са изрични за това. Смятах официално да осиновя един, но пък той умря. А преди да успее да избере друг, умрях и аз.

— Мда. Доста безотговорно — каза първата врана. — Във всеки случай приятелката ми направи повърхностен оглед на трупа ти и засече останки от отрова.

Некротус се замисли за момент, после каза:

— Онзи изтърсак ме е подредил! Богове на бездната, не мислех, че е способен на това!

— По-точно — продължи враната, — забъркал е удължаващите живота ти алхимици, Некротус. Кое то ми се струва странно предвид страстта му към здравето.

— Аз обаче мамех, нали? Той мразеше това. Изобрети механизъм, да ви кажа. Запълва цяла стая. Влиза в една сбуруя и упражнява всичките си мускули, всичките стави, движи го насам-натам. Прекарва по половин ден там. Реших, че е полудял.

— Кажи ни за тази Господарка на Благонравието — подкани го враната.

— Богиня. Несъществена. Строга, нещастна, нос като зурла на свиня, нали разбирате. Така е поне на статуите и идолите, които я изобразяват.

— Богиня?

— Така мисля. Вярва се, че обитава в една яма във Великия храм. Защо?

— Сега е официалната покровителка на града.

— Тази кръвожадна кучка? Богове на бездната! Ако не бях това съсухрено нещо, увиснало тук, щях да... щях да... ами, нямаше да е така!

— Е, крал Некротус, трябва да изтъкна, че не сте сам тук на тези стени.

— Нима?

— Тъй че сега ви питам: склонен ли сте да съдействате в свалянето на вашия брат, краля на Куейнт.

— По-добре, отколкото да вися тук. Да чуем плана ви, гарджета.

Емансипор опикаваше един храст и слушаше чуруликането на птиците, които поздравяваха утрото.

— Погледни по-добре тази жълта и тъмна струя, господин Рийзи...

Гласът го сепна.

— Господарю! Вие, въ, изненадахте ме.

— И струята ти секна, да. Вярвам, в случай че те интересува, че няколко малки магии биха могли да я променят тъй, че от нея този нещастен храст да разцъфти. Но както казах, виж я по-добре, господин Рийзи. След няколко дни ще се изумиш, че е чиста почти като прясна вода.

Емансипор приключи с няколко последни тръскания, загащи се и затегна припряно вървите на панталона си.

— Не ви разбирам, господарю...

— За да пребиваваш в града, без да се набиваш на очи, господин Рийзи, ще трябва да се въздържаш от всякакви нездравословни глезотии. Тъй че като нищо може да се върнеш от тази мисия нов човек.

Емансипор го зяпна.

— Да се въздържам? Напълно? Не мога ли да...

— Категорично не, господин Рийзи. Сега смъкни съответните неподходящи неща от себе си. Тълпата търговци долу на пътя достига идеална гъстота.

— Не искам да ходя там.

— О, но ти си на работа при мен, нали? Договорът ни предвижда...

— Да, да. Разбира се, господарю. — И добави с вече по-спокоен тон: — Не мога ли поне да закуся, преди да тръгна?

— Е, добре, закуси. Никой не може да каже, че съм жесток господар.

Върнаха се при огъня и Рийзи бързо напълни лулата си с ръждивец и дъранг, и счупи запечатаната с восък запушалка на бутилка

вино.

— Щом приключиш — каза Бочълайн, — тук край пътя има малко див анасон. Сдъвчи от перестите листа. Би трябвало да прикрият всевъзможните миризми, излъчващи се от особата ти. Жалко, че не можем да намерим див чесън, лук и барабонки от скункс... Не прекалявай с виното, господин Рийзи, няма да е добре да се клатушкаш и да залиташ пред портите на Куейнт. Изпускаш толкова дим, че може да задействаш противопожарната команда на града... Мисля, че вече ти стига, господин Рийзи. Анасонът...

— Копър е, господарю.

— Нима? Е, все едно.

Емансипор отиде до туфата, заскуба тънките стръкове и въздъхна:

— Чувствам се като проклета гъсеница.

— От белите с черните шарки ли? — попита Бочълайн. — С удоволствие мога да те уведомя, че те се превръщат в най-красивите пеперуди.

Емансипор го зяпна.

Господарят му му отвърна със същото.

След миг мълчание Бочълайн се покашля и каза:

— Е, хайде, върви.

Имид Фактало крачеше вяло по улица „Бързоходеца“ и половината му лице потръпваше от някакви странни тикове. Бяха започнали преди няколко дни, следствие от раната, която бе получил в главата и за която бе помислил, че е напълно оздравяла. Но сега... сега в добавка към тиковите го спохождаха и странни мисли. Желания. Забранени желания.

Чудеше се дали с Елас Сил бяха постъпили правилно. Но вече беше твърде късно. Онзи магьосник, Бочълайн, беше... плашец. По особен, свръхестествен начин. Сякаш топла мисъл никога не беше влизала в смъртната му душа и всичко, което се таеше вътре, беше тъмно и студено. А историите, които беше чул... разправяха, че имало втори магьосник, склонен да се крие, и с крайно користни апетити. Тъй че... зло.

Понятие, за което Имид рядко се беше замислял, но което сега го глождеше. У стария Некротус Нихили не беше имало нищо особено добро. Обичайният набор нездравословни капризи, присъщи за хората с абсолютна власт. Двайсетина потиснически закона, предназначени, както обясняваше Елас Сил, да обогатяват краля, та да може да се отдава на разгул за сметка на простолюдието. Но ако си плащаше десетъците и не убиваше или крадеше някоя важна особа, човек можеше да си изкара живота, без нито веднъж да си навлече беля. И, разбира се, системната поквара течеше надолу много лесно, отровата на цинизма заразяваше и най-низшия страж толкова, колкото и краля. Подкупът решаваше повечето проблеми, а където не можеше, правеше го бързата и брутална жестокост. С други думи, животът беше прост, праволинеен и понятен.

И може би зъл. С апатията, безразличието, с мълчаливото приемане на безчовечността. При жесток крал имаш жестоки благородници, оттам жестоки търговци и тъй нататък, до жестоките улични псета. И все пак Имид Фактало копнееше онова време да се върне. Защото, оказваше се, един добронамерен крал, крал, обсебен от добротата, налагаше на всички под себе си определено ревностно усърдие, от което произлизаха всевъзможни видове жестокост. Породена от суров справедлизъм — Елас Сил настояваше, че такава дума съществува, а ако не я беше имало преди, вече я имаше, — яростната страст в практиката да се наложат благородни идеали без гъвкавост или състрадание се оказваше също толкова унищожителна за човешкия дух, колкото злините, които Некротус и неговата пасмина бяха успели да причинят на хората.

Злото имаше безброй лица и някои от тях бяха съвсем явни и дори добронамерени.

Докато други, като това на Бочълайн, не издаваха нищо, нищичко.

Имид не можеше да прецени кое от двете е по-плашещо.

Стигна до дома на Елас Сил и почука три пъти, както диктуваше обичаят, след което влезе, както вече позволяваше законът, тъй като интимността изкушаваше към... интимни неща. И я видя да излиза от задната стаичка зад завесата, като си оправяше туниката. Изражението ѝ бе определено гузно.

Имид спря на прага, замръзнал от ужас.

— Кой е там отзад? — попита я строго. — Ще го кастрират! А теб... теб...

— О, я млъкни. Никой няма отзад.

Имид я зяпна.

— Ти си мастурбирала! Това е незаконно!

— Никой обаче не е доказал, че е нездравословно, нали?

— Не физически, емоционално е нездравословно! Има ли някакво съмнение в това, Елас Сил? Умът ти се поддава на низки страсти, а низките страсти водят до безсрамни желания, а безсрамните желания водят до изкушение, а изкушението води до...

— Край на цивилизацията. Знам. Е, какво искаш, Имид?

— Ами, въ, дойдох да се, въ, изповядам.

Тя пристъпи към него — миришеше на жена — и каза с презрение:

— Да се изповядаш ли, Имид Фактало? И какво трябва да изповядаш на колега светица, ако не *изкушения*? Ти си лицемер!

— Изповядвам двуличието си! Е, доволна ли си? Имам импулси. Е?

— О, я стига! — Елас седна на един стол. — Всичко е толкова жалко, нали? Чу ли? Вече крадат бебета. Ако реват, нарушават закона. Ако деца играят на войници на улицата, нарушават закона. — Погледна го и попита: — Направи ли си полагащите се упражнения днес?

— Не.

— Защо имаш тикове?

— Не знам. Сигурно е страничен ефект.

— От добрия живот?

— Много смешно.

— Е, дали да не се поупражняваме заедно?

Имид присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Нещо много незаконно. Гостуването ти ме прекъсна.

— Това не е упражнение!

— Много потискаща изповед правиш, Имид Фактало. Разбира се, мога да я приема като предизвикателство.

— Отвратителна си. — Той преглътна. — Кажи още отвратителни неща.

Докато мине през градските порти, Емансипор Рийзи беше станал вир-вода. Нервите му се бяха изпънали и му се гадеше. Не че го спряха. Сигурно е от прахта и миризмата на волска и мулешка пот, каза си, докато се буташе напред между селяните, подкарали натоварените си талиги през тесния проход. С благословията на Опонн щеше да е изпълнил задачата си за ден и да може да се върне към нормалния начин на живот... или поне толкова нормален, колкото бе възможно на работа при двамата му зловещи господари.

Надяваше се, че жена му си живее добре с приходите му в Печалния Молл. Хлапетата щяха да са на училище все още, макар че големия като нищо можеше да са го взели за чирак вече. Четири години бяха минали в края на краищата. Цял живот, предвид това, което бе преживял след онзи съдбоносен пиянски ден, когато почука на вратата на Бочълайн в гостилницата „При Злочестия“.

Щеше да си е намерила и любовници вече, да. Моряци, рибари, може би дори някой и друг войник. Не изпитваше кой знае какво негодувание заради това. Самотен живот е това: майка без съпруг край нея.

На двацет крачки от портата спря и застана встрани от нижещите се коли и мучащите животни. Огледа се замислено, мъчеше се да определи какво му е различното тук в сравнение с безбройните други градове, които бе виждал.

Беше по-кратко, първо. Отдясно, в края на един тесен проход, имаше нещо като площад, на който стояха в редици граждани, махаха с ръце и подскачаха на място. Зачуди се дали също не са светци, с пукнати черепи и вече съвсем побъркани. Мяркаха се няколко хлапета, но нито един просяк обаче. А пък улицата изглеждаше изненадващо чиста.

Ако това се водеше добър живот, не беше толкова зле.

Разбира се, нямаше да продължи дълго. Не и след като Бочълайн и Корбал Броуч замисляха краха му. Жегна го съжаление.

— Какво правиш тука?

Емансипор се обърна.

— Извинете?

Жената, застанала пред него, беше с бяла лъскава броня и с бяло наметало, общито със златиста коприна. Лицето ѝ бе като на мраморна статуя, изваяна от творец, обсебен от идеята за съвършенство, чак до бледата пудра по бузите ѝ от двете страни на правилния леко вирнат нос. Червената лъскавина по устните ѝ ѝ придаваше вид все едно токущо е изпила шише кръв. Студените твърди сини очи се бяха впили в него с високомерно пренебрежение.

— Шляете се, гражданино.

— Всъщност се колебаех.

Жената примига и се намръщи.

— Има ли разлика?

— Разбира се — отвърна Емансипор. Помисли дали да обясни разликата, но се отказа.

— Е — рече тя, — колебанието също не го обичаме много.

— Тръгвам си по пътя тогава.

— Да, но, първо, къде отивате? Ако се съди по говора ви, сте някакъв чужденец — не го отричайте! Имаме притеснения с чужденците. Имат бунтовни идеи. Трябва да науча всичко за вас, като започнем с причината да дойдете в Куейнт. Хайде, говорете.

Тирадата ѝ беше привлякла зяпачи и всички те гледаха Емансипор с неприкрито подозрение и чакаха отговора му.

Капки пот избиха по сбръчканото му чело. Бочълайн трябваше да отговаря на тези проклетни въпроси. Или още по-забавно, Корбал Броуч — с безизразните му черни като мъниста очи и с кротката му вяла усмивка. Осени го вдъхновение и той се облеци на строгата жена.

— Коя си ти? Главата ме боли. Къде сме?

Тя се намръщи още повече.

— Аз задавам въпросите.

— Какво стана? — попита Емансипор. — Събудих се край портата. Аз... работех. Работех, да. С бригада. Почиствахме каналния ров. Имаше един голям камък, казаха да го махнем и... Забутахме го... После... болка! В главата ми! Кълна се в Богинята, дори не знам кой съм!

Тълпата ахна. После някой извика:

— Той е светец!

— Провъзгласен ли си от Рицар на Щастието? — попита жената.

— Тъ, не знам. Не помня. Може би. Кой ден сме днес?

Някой от тълпата отвърна:

— Денят на свети Ебар, о, избрани!

— Седем месеца! — възкликна Емансипор. След това се изруга наум. Беше прекалено много. Какво си мислеше?

— Седем месеца? — Рицарят на Щастието пристъпи към него.
— Седем месеца?!

— Ами... така мисля — изломоти Емансипор. — Коя година сме сега? — Идиот! Влошаваше нещата още повече!

— Втората година от царуването на Макротус.

— Макротус! — възкликна слугата. „Бъбрив глупак такъв, спри!“ Ново вдъхновение и Емансипор завъртя очи и се свлече върху камъните. Тълпата се развика, приближиха се няколко души.

Заговориха.

— Значи е той, а?

— Най-първият светец на Славния труд! Каза седем години, нали? Сигурен съм. *Седем!*

После Рицарят на Щастието изръмжа:

— Митът за Първия светец... в смисъл, толкова съм търсила и така и не го намерих. Освен това този е чужденец. Първият светец не може да е чужденец.

— Но, блажени Рицарю на Щастието — настоя някой, — всичко, което каза той, съвпада! Първият светец, предвестникът на всичко, което дойде! Кралските пророчества...

— Знаем Кралските пророчества, граждани! — сопна се жената.
— Внимавайте да не реша, че спорите шумно на обществено място!

Някъде от по-далече прогърмя глас:

— Какво става тук?

Жената отвърна с известно облекчение:

— А, Инвет Лоут. Ако благоволите, помогнете в решаването на тази ситуация.

Мъжкия глас се приближи.

— Ситуация ли? Ситуациите са нежелани, Сторкул Пърдж. Дори редови рицар като вас трябва да знае това.

— Старая се да разпространявам съгласие навсякъде, о, Най-чисти от Паладините.

— И би трябвало, за да не се окажат действията ви изключителни или, да не дава Господарката, уникални. Не се смятате

за уникална, нали, Сторкул Пърдж?

Гласът ѝ изведнъж изтъня.

— Разбира се, че не. Чистотата на вродената ми посредственост е абсолютна, Най-чисти. Мога да ви уверя в това.

— Какво става тук? Кой е този изпаднал в безсъзнание човек?

Настойчивият гражданин побърза да отговори:

— Първият светец, Най-чисти Паладин на Добротата! Човек без памет за последните седем години!

— Тогава защо е в безсъзнание?

— Не издържа на разпита на Рицаря на Щастието. И пак припадна. Благословена да е Господарката, че пристигнахте.

Никакъв отговор или отрицание не последва от страна на Сторкул Пърдж и лежащият в краката ѝ Емансипор за миг изпита съчувствие. Това бързо отмина. Нека да се пържи, реши той, отвори очи — което бе забелязано моментално — и ги впи в жената рицар. Последва нов стон и ново престорено изпадане в забрава.

— Пак! — ахна гражданинът. — Пак припадна, щом я видя!

— Вървете си, Сторкул Пърдж — заповяда Инвет Лоут, — и чакайте Рицарската присъда в Дневния храм на Добротата.

Отвърнаха му с приглушено:

— Слушам, Най-чист Паладин.

Емансипор чу как ботушите ѝ заскърцаха и се отдалечиха.

— Събудете се, Първи светец — каза Инвет Лоут.

Беше идеално. Очите на Емансипор изпърхаха озадачено и се впиха в грубото, изсечено като от камък лице на рицаря в броня, застанал над него.

— Аз... никога не съм ви виждал — промълви слугата, — но познавам душевната ви чистота. Вие трябва да сте Паладинът. Трябва да сте Инвет Лоут.

Твърдите сини очи на мъжа блеснаха от задоволство.

— Прав сте, Първи светец. Има едно малко известно пророчество, че аз ще съм този, който ще ви намери и ще ви отведе при краля. Достатъчно добре ли сте, за да станете?

Емансипор се изправи с усилие и залитна. Здрава ръка в метална ръкавица му помогна.

— Елате, Първи светец на Най-славния Труд...

Коленете на слугата се подкосиха и Паладинът побърза да го задържи.

— Какво има, приятелю? — попита с тревога Инвет Лоут.

Без да обръща внимание на тълпата, която ги бе обкръжила, Емансипор отново се изправи и погледна Паладина.

— Ви... видение, о, Най-чисти. Ужасно видение!

— Ужасно звучи, наистина! Какво видяхте?

Емансипор леко вдигна глава. Трябваше да измисли нещо, и то бързо.

— Само за вашите уши и за ушите на краля е, за никой друг!

— Дори и за Великата жрица на Богинята?

— О, да. За нея също.

— Тогава да тръгваме. Ето, подпрете се на ръката ми...

Рицарят на Щастието Сторкул Пърдж се подпря на задната стена на Дневния храм. Гледаше право пред себе си, но не виждаше нищо. Заливаха я вълни от страх. Беше обречена. Рицарските присъди никога не бяха в полза на съдения. Самата тя бе участвала достатъчно много пъти, за да знае, че това е неотменима истина, и добре помнеше тайното вътрешно наслаждение, когато добавеше гласа си към хора на обвинителите. Престъпленията против Добротата бяха неоспоримо най-сериозните и тази сериозност ставаше все по-сериозна. Намръщи се на тази мисъл, след което поклати глава, изведнъж уплашена да не би да губи разсъдъка си.

Но пък може би така щеше да е най-добре. Увита като пашкул в безумието си преди мига на присъдата.

Проклетият Инвет Лоут! Всеки Рицар на Щастието знаеше, че митът за Първия светец е пълна измислица. Онзи чужденец не беше нищо повече от възползвал се от удобната възможност мошеник, достатъчно хитър, за да заложи на суеверието и в същото време да погъделичка самолюбието на Лоут. Ако някой заслужаваше осъждане, това беше Паладинът на Чистотата, крачещ из града в заслепяващия облак на безупречната си праведност, облак толкова гъст, че да задави и най-здравите граждани.

Имаше ли нещо, което да може да използва? Не беше ли се поставил Инвет Лоут над всички останали? Не трябваше ли и той да е

подвластен на скромността и здравословната посредственост? Смееше ли да му се опълчи?

— Ще ме изяде жива — прошепна тя. — Кого заблуждавам? Той вече точи шипа за мен на стената. В името на Богинята, трябва ми пиене! — И след това възклицание затвори уста толкова рязко, че зъбите ѝ изтракаха. Огледа се бързо и с облекчение видя, че наблизко няма никого.

А после нечий тих хриплив глас прошепна:

— Спомена ли някой за пиене?

Сторкул Пърдж рязко извърна глава. Гласът сякаш бе дошъл някъде точно до нея, но нямаше никого.

— Кой си ти? Къде си?

— Надуших много сладка следа.

Рицарят на Щастието погледна надолу и видя малка пищно облечена фигура — лежеше до десния ѝ ботуш.

— Не ме ли познаваш, Сторкул Пърдж? Вярно, тези дрехи не ми стоят добре. Бяха на танцър, въртели са се вихрено в обреден танц...

— Глупак — изръмжа Сторкул. — Тези дрехи са били на марионетка. Ето, виждат се и конците.

— Кукла ли? — отвърна с тънък гласец съществото. — О! Ужас!

— Ти си Порок. Инеб Коф. Защо не си мъртъв вече?

— О, ти не разбираш! Единственото, което можах, беше да допълзя до теб! Съблазънта на желанието ти... чух го!

— Сбъркал си...

— Ах, лъжа! Добре! Лъжите са хубаво нещо. Нали започвам от тях!

— Тихо! Ще ни чуят.

— Все по-добре и по-добре. Да, ще си шепнем двамата. Пиене, нали? Спирт, нали? Хванал съм следа, която води навън през портата към сушата. Следа, ухаеща на всевъзможни глезотии, казвам ти. Алкохол, ръждивец, дъранг...

— Вътрешната порта? Ами аз току-що бях там!

— Някой е влязъл в града, скъпа...

— Някой? Чужденец? Да, чужденец! — Знаеше го!

— Трябва да проследим дирята му назад, двамата с теб, Сторкул Пърдж. Трябва!

Тя се замисли. В ума ѝ се завихриха образи. Драматични обвинения, сцени на триумф и на падението на чужденеца и на Инвет Лоут. Но нямаше да е добре да действа прекалено бързо. Не, двамата трябваше да са свързани много по-сложно един с друг, всеки — защитник на другия в голямата им измама. Да, вече можеше да го разбере. Скоро в Куейнт щеше да има нов защитник на чистотата.

Но първо...

— Добре, Инеб Коф. Ще го проследим.

— Великолепно! Вдигни ме тогава, жестокосърдечна моя. През Вътрешната порта и навън, на открития път!

— Тихо! Много високо говориш! — Наведе се и вдигна хилавото същество, в което се беше стопил някогашният Инеб Коф. — Не говори — прошепна му. — Докато не сме в безопасност.

Когато приближи портата, един от стражите пристъпи на пътя и впи очи в нея.

— Добри рицарю, какво носиш?

— Едно ужасно дете — отвърна тя. — Заразено е.

Мъжът се дръпна.

— Заразено ли?

— Децата не са невинни, а само неопитни. Често срещано заблуждение. Това тук е шумно, пакостливо, агресивно и мисли само за себе си.

— Изключително дете значи.

„Както би ти казала всяка майка, току-що описах всяко дете на този свят, тъпо мулешко говно такова.“

— Всъщност толкова изключително, че нямаме никакъв избор освен да го махнем от града.

— И какво смятате да направите с него? — попита стражът.

— Да го оставя на вълците. Да го пусна в кош да го отнесе отливът. Да го продам на зли, но нищо неподозиращи търговци на роби. Още не съм решила, страж. Сега, ако обичаш, се отдръпни, за да не би изпаренията от това нещастно дяволче да те отровят...

Стражът направи още една стъпка назад и ѝ махна нервно да мине.

Щом излязоха на пътя, тя каза:

— Добре, вече няма никого наблизо. Сега накъде?

— Право напред — отвърна Инеб. — Четирийсет крачки, после наляво по черния път, нагоре по хълма. На самия връх. Богове на бездната, миризмата е толкова силна и, ах, колко приятна!

Най-низките ѝ желаниа се събуждаха с всяка стъпка напред. Много притеснително. Вярно, някога, преди много време, беше изключително глезено същество, сладка изкусителка, служеща на същия този демон, който сега носеше под мишницата си. Като мед в капан за оси, като космата мишка в змийско гнездо, като курва на прага на храма. И беше хубав, макар и отровен живот. Призна си, че ѝ липсват онези дни — или нощи по-скоро. И все пак, ако чужденецът и Инвет Лоут не крояха скорошната ѝ гибел, знаеше, че щеше да продължи с новия си неопетнен живот като Рицар на Щастието, чиста в помислите си... е, добре, повечето пъти, и в благочестивите ограничения на здравословния живот. Почитана и вдъхваща страх, представителна и извисена много над окаяната маса нещастници, изпълнили улиците на Куейнт. Нещастници, които не заслужаваха нищо друго освен презрението ѝ.

А имаше една малко известна истина. Здравословните порядки трябваше вече забележително да са повишили продължителността на живота, но самият стрес от усилието убиваше хората като мухи. Явно средният гражданин не беше достоен за задачата да живее добре. И мреше от упражнения и прекаляване със зеленчуци. Хирурзите докладваха, че най-честото оплакване напоследък било запек.

— Ха! — промълви тя задъхано, докато се катереше по черния коларски път. — Това, което му трябва на града, е едно хубаво изсирание, да.

— За начало — отвърна Инеб Коф. — Да, наистина, едно добро изчистване на системата. Експлозивно изхвърляне на...

— Млъкни — изръмжа му Сторкул. — Говорех на себе си.

— Не ми прозвуча така — изсумтя демонът.

— Е, така беше.

— Просто така ми се стори.

— Сбъркал си.

Съществото се завъртя под мишницата ѝ, мършавите крайници се сгърчиха.

— Добре! Добре! Съжалявам!

— Това си го биваше — каза трети глас.

Дойде някъде от върха, три крачки напред. Сторкул спря и вдигна очи към мъжа там.

— Какво? Какво си го биваше?

— Вие сте вантрилок, нали? Говорите с корема си? Възхитителна професия, винаги съм си го мислил. Изпълнена с тайнствена магия и душевна странност...

— Не е вантрилок — изръмжа Инеб Коф, който продължаваше да рита и маха с ръце.

Сивобрадият изящно облечен мъж почти се усмихна.

— Моля ви, аа, *двамата* — аз съм изключително възприемчива публика и ще останете доволни от благодарността, с която ще ви се отплатя за представлението.

— Аз съм Рицар на Щастието Сторкул Пърдж, а не фокусник с гласове! Кой сте вие и какво правите тук? Бивак ли е това на билото зад вас? Отговорете на въпросите ми, по дяволите, в името на Богинята на Благонравието!

— Отговори й! — добави със злобно хриптене демонът.

Мъжът плесна с дългопръстите си длани.

— О, много добре, наистина.

Рицар и демон изреваха възмутено.

— Великолепно!

Сторкул Пърдж захвърли демона на земята и закрачи към непознатия. Инеб Коф запляска в прахта зад нея и изврещя:

— Надушвам ръждивец!

Чужденецът отстъпи крачка назад и тънките му вежди се вдигнаха.

— Изключителна драма. И най-висше чародейство, след като не виждам конците...

— Млъкни, жалко псе! — Сторкул се обърна към фургона наблизо и двата костенобели вола, които се поклащаха тъпо, какъвто навик имат воловете — макар че когато добичетата извърнаха глави към нея, потръпна, като видя черните им като оникс очи. Наблизо имаше останки от огън, а до кръга от камъни на земята се търкаляха две празни бутилки от вино. — Алкохол! Както подозирах! — Нахвърли се върху чужденеца: — Незнанието на забраните не е приемлива защита! Би трябвало да ви арестувам и да...

— Момент — прекъсна я мъжът, вдигна пръст и го опря на брадата си. — След като незнанието на забраните може да не е приемлива защита, какво да кажем за незнанието на това, което представлява приемлива защита?

— Какво?

— Какво да кажем за вашето незнание за подходящото обвинение, което трябва да се предяви срещу мен? — запита чужденецът и пръстът му затупа в ритъм по брадичката му. — Имате ли приемлива защита по отношение на това?

— *Знам* кои са подходящите обвинения!

— Тогава защо сте толкова неясна за тях?

— Не съм неясна!

— Ах — каза той с лека усмивка и лениво завъртя пръст.

— Млъкнете и двамата! — вресна демонът, след като допълзя до билото. — Сторкул Пърдж, забрави ли желанията си? Забрави ли какво ни доведе тук?

Тя се обърна рязко и изгледа Инеб Коф, като едва сдържа импулса да го стъпче. Овладея се и отново се обърна към чужденеца.

— Демонът е прав. Не съм тук в качеството си на Рицар на Щастието.

— Рицар на Щастието? Разбирам — рече чужденецът и кимна замислено. След това кроткият му поглед се плъзна към Инеб Коф. — И истински демон, макар и доста смален. Доста подходящ за орнаментални функции, между другото. Ако си имах мантия... уви, такива са превратностите на пътуването.

— Мантия!? — изсъска възмутен демонът. — Аз бях гигант някога! Тиранът на Хедонизма! Така ме наричаха. Демонът на Порока, проклет фокуснико, нямаше равен! Всички ми се кланяха — Дебелина, Мързел, дори Страст.

— В Куейнт ли си се показвал? — попита мъжът. — Колко необичайно. Виновникът за тази твоя показна екстравагантност... бих се радвал да се запозная с тази жена.

Сторкул Пърдж кривна глава.

— Жена ли? Откъде знаете, че е жена?

Мъжът я изгледа за миг и се обърна.

— Хайде, приятели, седнете с мен край това скромно огнище. Тук, в багажа на слугата ми, ще намерим съвсем не скромен запас от

забранени вещества, убеден съм.

Махна към купчината пепел, блесна магия и...

Близкият храст лумна в пламъци.

Мъжът се сепна.

— Моите най-смирени извинения. Беше неволно, уверявам ви.

— Махна отново, в огнището се появиха дърва и запращяха, преди да се разгорят. Храстът междувременно продължаваше да гори и бълваше нагоре езици пламък със странни цветове. Сторкул Пърдж го изгледа накриво и пристъпи към огъня. Инеб Коф запълзя зад нея с тихо пъшкане и задъхан — като че ли се беше запътил към бутилките вино.

— Не мислете, че съм дошла тук с намерение да се отдам на нездравословни навици.

— Нездравословни, казвате — рече мъжът и широкото му чело се намръщи, докато ровеше в торбата от мачкана кожа. — Въпрос на мнение, определено. Аз лично предпочитам най-вече вино. Смятам го за здравословно и, в умерено количество, за тонизиращо. Тъй че — нищо вредно.

— Умъртвява мозъка — отвърна тя строго. — Уврежда го дълбоко и с нарастващ ефект. Още по-вредното е, че атакува кръвта и разхлабва естествената дисциплина.

— Естествена дисциплина ли? Богове на бездната, каква странна представа!

— Нищо странно няма в нея — настоя тя. — Това е механизмът, прилаган от инстинктивното желание за здраве.

— За разлика от добруване.

— Здраве и добруване не са в опозиция.

— Доста категорично твърдение, госпожице Пърдж. О, извинете, бях неучтив. Аз съм Бочълайн. Както ме виждате, нищо повече от кротък пътник, без никакво намерение — не, наистина — да отсядам в хубавия ви град.

— Какво им е на воловете ви, Бочълайн? — настоя тя. — Очите им...

— Рядка порода...

Инеб Коф допълзя до първата бутилка вино, изпълнал глава, и изплезе език към гърлото.

— Нях. Хнн. Мнях. — Езикът му заблиза тъмното стъкло като език на котка.

— А, ето — каза Бочълайн, щом извади няколко неща от торбата. — Ръждивец. Дъранг, под форма на сухо листо и на меко топче. Бял нектар... къде, в името на Гуглата, го е намерил това, чудя се? Опиум утурл... хм, набор лекарства, всички свързани със ступора, прилаган за успокоение на силно изпънати нерви. Не знаех, че флегматичният ми слуга страда от подобни неразположения. А, ето и малко вино. И прасковен ликьор, и крушов ликьор, а тук — и малко китова сперма... Кралице на Сънищата, какво ли прави пък с това? Все едно, всеки от нас по свой начин е едно тайнствено чудо, нали? Е, сигурен съм, че господин Рийзи няма да негодува, че сте опитали от изобилния му запас — насладете се колкото желаете. Аз лично ще пийна от това фаларийско вино...

Сторкул Пърдж зяпна изобилието от забранени вещества. От устата ѝ се изтръгна стон.

Зад официалния вход имаше дълга широка колонада, обградена от двете страни с трупове, положени в ковчези. Капаците бяха от стъкло, мътно и мехурчесто, но не достатъчно, за да скрие обитателите им, уви. Подредени между тесните мраморни колони, множество замъглени изсъхнали очи сякаш проследиха Емансипор и Инвет Лоут, докато те вървяха по широкия проход. В другия край имаше голяма двукрила врата.

— Здравите мъртъвци — обясни Паладинът на Чистотата, докато крепеше с едната си ръка кретащия до него слуга. — Както можете да видите, всички те са добре. С чист дух и здраво тяло. Блестящо доказателство за наградите, които следват живот, неопетнен от мръсните пороци, които мъчеха някога населението ни.

— Защо са тези гримаси на лицата им? — попита Емансипор.

— Богинята взима повечето смъртни в прегръдката си със страдания на дебелилото черво.

— Смърт от запек?

— Усърдието на здравословния живот. Много граждани прекаляват с яденето на трева.

— Трева ли?

— Нямате ли спомен за такива неща? Всъщност как бихте могли? След като сте станали светец по времето на Некротус Нихили.

Трева, разбира се, чудесният заместител на месото. Хирурзите ни са аутопсирали всякакви видове трупове — по-рано често разрязваха стомаси и намираха плътни късове месо, останали в несмлян вид години наред в жертвата. Наистина ужасно. Сега, разбира се, намират топки трева, което, както можете да си представите, далеч не е толкова отвратително откритие — в края на краищата крави умират от това непрекъснато.

— А сега — и крави, и граждани.

— Ще се изненадате от приликите, Първи светец.

Емансипор погледна Паладина и видя на зачервеното му лице някакво мрачно задоволство. Инвет Лоут продължи:

— Погледнете този труп тук... ето този, за момент. — Спряха пред един от ковчезите. — Виждате ли равномерната бледнина? И колко блестяща е тази новопораснала коса? Това, приятелю, е красота, паметник на превъзходното здраве.

— Самата истина — отрони Емансипор, зяпнал като омагьосан разкривеното от болка лице на нещастната дама зад синкавозеленото стъкло. — Предполагам, че близките ѝ са много горди, че е изложена тук.

— О, не — отвърна Инвет Лоут, — ни най-малко. Лудостта ги порази всички до един при смъртта ѝ — няма да ви излъжа, ако кажа, че гладът им за месо ги накара да изядат повечето от левия ѝ крак — увития, да. Тъй че останалите от семейството ѝ ще ги намерите на шиповете на стената.

Емансипор зяпна сащисано Паладина.

— Какво би могло да тласне най-близките ѝ към такова нещо?

— Морална слабост, Първи светец. Истинска напаст е, винаги готова да пръсне заразата си сред гражданите, и това е най-голямата отговорност на Рицарите на Щастието — да се грижат такава слабост да се изкоренява и да се качва високо на стените. И мога да ви уверя, днес сме толкова заети с това, колкото и преди година, може би дори повече.

— Нищо чудно, че има толкова малко хора по улиците.

— Усърдие, Първи светец. Безкрайно задължение, но е по силите ни.

Продължиха пътя си по сумрачния коридор.

— Но не и... онази жена, която ме заговори първа — каза Емансипор.

— Сторкул Пърдж? Държа я под око от доста време. Беше проститутка. Преди Забраните. Пропаднала жена, същество на отвратителни пороци, съблазнителка към ужасен хедонизъм, изключителна заплаха за цивилизацията — толкова внезапното ѝ обръщане към благочестив живот мигновено ме направи подозрителен. Добре се справихме двамата с вас, като я изобличихме. Ще бъде осъдена още тази нощ.

Емансипор потръпна, обзет от гузна съвест.

— Не може ли да има втори шанс, Паладине?

— Ах, вие наистина сте светец, с тази ваша състрадателност. Отговорът е: не, не може. Самата идея за погрешимост е измислена, за да освободи смъртните от отговорност. Ние можем да сме съвършени и вие можете да видите истинското съвършенство крачецо тук, до вас.

— Постигнали сте съвършенството?

— Да. Аз съм съвършен. И да се оспорва тази истина означава да издадеш собственото си несъвършенство.

Стигнаха до двукрилата врата. Инвет Лоут посегна към големите халки... но крилото отдясно изведнъж се отвори и смаза носа на Паладина с влажно хрущане. Той залитна назад и от лицето му швирна кръв.

Емансипор се олюля, подхлъзна се на кръвта, залитна напред през отворената врата и главата му се натресе в корема на една сащисана слугиня.

Дъхът изригна от гърдите ѝ и след като Емансипор падна по очи на пода, жената рухна върху него, а голямата купа, кацнала на главата ѝ, се завъртя, голямо колкото мозък кълбо мокра трева изхвърча във въздуха като нещо оживяло, плъосна долу и се хлъзна със зеленикав сос по плочите...

... точно под левия ботуш на Инвет Лоут, който тъкмо пристъпваше напред. Паладинът се подхлъзна и тупна на пода на задник.

Емансипор изпъшка, избута жената от себе си и се превъртя настрани. Видя зад себе си в коридора оплискания в зелено Паладин. Слугинята най-сетне си пое дъх, опулила очи и зяпнала в паника. А някъде от стаята до ушите му стигна странен механичен звук, който се

повтаряше в непрекъснат равнодушен ритъм. Той примига да махне сълзите от очите си, надигна се на четири крака и надникна.

В стаята се извисяваше огромна машинария в желязна рамка, с всевъзможни колела, въжета и жици, а сред нея, овързана с ремъци и подплатени метални гривни, се виждаше човешка фигура. Беше увиснала във въздуха на цяла ръка разстояние от пода, сякаш мъжът се катереше във въздуха, макар и окован, и чорлавата му глава бавно се полюшваше в ритъм с всевъзможните оси, скрипци и храпове.

Механизмът беше толкова голям, че нямаше начин да се доближи до фигурата, увиснала в центъра му и с гръб към вратите. Беше ясно, че крал Макротус — кой друг можеше да е? — изобщо не е чул суматохата на входа. Продължаваше да се упражнява, без да спира — ритмично, упорито и в непрекъснато движение.

Инвет Лоут залитна през отворената врата с оцапано лице и рукнала от счупения му нос кръв. Изплю и присвитите му от болка очи се впиха в слугинята, която още седеше на пода.

— Курвенско изчадие! Убиец на цивилизацията! Ще те осъдя тук и веднага!

Крал Макротус не обърна никакво видимо внимание на този рев. Ръцете му се вдигаха в ритъм, краката помпаха отдолу — изглеждаше ужасно измършавял и в същото време странно отпуснат, сякаш кожата му бе изгубила всякаква гъвкавост.

Емансипор се изправи с пъшкане.

— Паладин на Чистотата, това беше случайност!

— Случайностите са признак на слабост!

Инвет Лоут беше изпаднал в сляпа, нажежена ярост, разбра слугата. И викна:

— Мерете си думите!

Грамадният мъж се обърна рязко към него и зяпна от изненада.

Запъхтян, Емансипор изпъна обвинително пръст към него.

— Светците на Славния труд на този град ли обвинявате, Паладин? Всички до един? Жертви са на случайности, така ли? Дръзвате да съдите *моите* хора? Пред самия ни възлюбен крал?

Инвет Лоут отстъпи назад изумен.

— Не, разбира се! — Очите му пробягаха към овързания в ремъците Макротус и отново се върнаха на Емансипор. — Но тя е просто слугиня...

— Слугиня на самия крал! Нещо повече, тя пострада... докато — добави слугата с внезапно вдъхновение, — докато изпълняваше славен труд! — Пресегна се и отпусна ръка върху главата на разтрепераната слугиня. — Тя вече е светица!

— Такова обявяване трябва да се утвърди от Рицар на Щастието...

— Всъщност от вас самия, Инвет Лоут. Нима крал Макротус трябва да види колебание?

— Не! Потвърждавам, че тази жена е светица на Славния труд! Емансипор помогна на жената да се изправи и прошепна в ухото й:

— Бягай отгук, момиче. Бързо!

Тя се поклони, прибра си купата и бързо заситни по коридора.

Емансипор намери носна кърпа в един от джобовете си, подаде я на Паладина и загледа как Инвет избърса лицето си. Веднъж, после още веднъж, и пак — и пак, а очите му изведнъж блеснаха и се ококориха.

Изуменият слуга най-после се досети.

Носната кърпа... Спори от опиум д'баянг... мили богове...

— Паладине, кралят, изглежда, не е на разположение в момента.

— Както винаги — отвърна със странно неспокоен глас Инвет Лоут. — Но да. Твърде зает е. Упражнява се. Упражнява. Непрекъснато! Много умуваме. Бездействието е грях. Хайде да ходим. — Притисна отново кърпата до носа си. — Упражняване. Трябва да обходя улиците. Всички, да, до вечерта. Мога да го направя. Не ми ли вярваш? Ще ти покажа!

Паладинът изхвърча навън.

И Емансипор остана сам.

Е, не точно сам. А с крал Макротус. Който се упражняваше и упражняваше.

— Тези дрехи са прекалено тесни — оплака се Инеб Коф.

— Понаедрял си — отбеляза Бочълайн. — Ето, пийни още вино, приятелю.

— Да, благодаря. Ще пийна. Но се чувствам... стегнат.

Близо до тях Сторкул Пърдж крачеше нервно напред-назад. Бореше се със себе си. Инеб беше разочарован, че все още се съпротивлява на сладкото изкушение на всичките тези възхитителни вещества. Удари нова глътка от бутилката и се обърна към Бочълайн.

— Магъоснико — прошепна и се усмихна. — О, да, знам какъв си. Ти и онази врана, дето кръжи горе. Некроманти. Какво правите тук?

Бочълайн хвърли поглед към Рицаря на Щастието, след което впи очи в демона. Поглади замислено брада.

— Ах, да... Виж, на това му се вика загадка, нали?

— Онзи слуга, за когото спомена. Той е в града, нали? Да закупи продукти за пътуването ви? Може би, но и нещо повече, подозирам. — Инеб отново се усмихна. — Мога да надушвам заговори, о, да.

— Тъй ли? Я ми кажи: къде са другите ти приятели демони?

— В някоя задна уличка, предполагам. Освен Агин Агейн — тя изчезна.

— Агин Агейн?

— Демонката на Страстта.

— Изчезнала? От колко време, Инеб Коф?

— Някъде около внезапната кончина на Некротус.

— И колко скоро след като взе короната Макротус обяви забраните?

— Тези дрехи ме задушават!

Бочълайн се пресегна.

— Я да разкопчаем тези копченца... О, те са само на уж, разбирам. Е, дали да срежа дрехите и да те освободя?

— Не. Още едно пиене ще е по-добре. Да. Чудесно. Забраните ли? След седмица някъде, през която вече беше започнал... да подготвя пътя. Като издигна Богинята на Добродетелността в официална религия. Новонаета армия на благочестивостта, посветена да надзирава поведението на всеки гражданин в Куейнт. Кълна се в Бездната, трябваше да се досетим, че това предстои! — Инеб дръпна яката си, погледна крадешком към Сторкул Пърдж и се наведе още по-близо към Бочълайн. — Замисляте нещо, нали? Какво? Кажете ми!

— Мислех да взема от приятелката ти известно количество кръв.

Демонът зяпна чародея и облиза устни.

— О. Колко... колко кръв имате предвид?

Бочълайн беше вдигнал бутилката с китова сперма и я оглеждаше.

— Ами, зависи от чистотата.

— А. Разбирам. Трябва обезателно да е чиста. Мисля, Бочълайн, че нейната кръв е много чиста, наистина. Предвид това... за фатално количество ли говорим?

Магъосникът повдигна вежди. Вдигна бутилката, присви очи към гъстата утайка на дъното и я разклати.

— Трудно е да се каже, уви. О, виж, още са живи... как е възможно това? Вече не съм убеден, че тази сперма е била от кит. Не, ни най-малко. Любопитно.

— Смятате ли да я помолите за това?

По аскетичното лице на магъосника пробяга изненада.

— Да я помоля ли? Признавам, не бях помислил за това.

— А тази кръв — каза Инеб и се присви плътно до него, — какво смятате да правите с нея?

— Аз ли? Нищо. Спътникът ми обаче ще я приложи в ритуал на възкресение.

Демонът огледа небето за враната, но нея я нямаше. Той се размърда неспокойно.

— Възкресение. Разбира се, защо не се сетих? Мога да отговоря на този въпрос. Не можах, защото не ми казахте какво замисляте.

— Нищо драматично, уверявам те. Да свалим крал Макротус. Ще се постарая да опазим колкото може повече от населението на града.

— Искате трона на Куейнт?

— За нас? Едва ли. Какво да правим с него? Не, считайте го за услуга.

— Услуга?

— Ами, плаща ни се, за да премахнем бързо този ужасен уклон към здравословен живот. Макар че, честно казано, материалното богатство не ме интересува особено. По-скоро ме интригува предизвикателството.

Бочълайн се изправи, обърна се към Сторкул Пърдж и извади нож.

Животът на Имид Фактало никога не беше струвал кой знае колко. Такава поне беше собствената му преценка. Без жена, без деца, а и не беше мъж, когото жените ще гонят, освен ако не открадне нещо от тях. Така че самотата всъщност му беше близка, като стар приятел. Въпреки че уж да имаш приятел означава да не си самотен. Тази мисъл го накара да заключи, че самотата изобщо не е като стар приятел. Всъщност, ако имаше приятел, щеше да може да обсъди с него мислите си, понеже това правеха приятелите, и явно разговорът щеше да е чудесен.

Седеше на предното стъпало на скромното си самотно жилище и гледаше как една катерица подскача объркано по близкото дърво. Беше събирала седмици наред всевъзможни неща в очакване на идващата зима. Странно, такива гризачи като че ли отбягваха приятелска компания. Самотата беше желаното им състояние. Ето до какво води яденето на орехи и зърна, заключи той мрачно.

Сегашното объркване на съществуването нямаше никаква видима външна причина, което подсказа на Имид, че източникът на тревогите идва отвътре, някакъв особен пристъп на безпокойство в малкия му мозък. Може би преживяваше морална криза и това го караше да подскача и цвърчи толкова гневно.

За всичко беше виновен онзи проклет слуга, каза си Имид. Греяно вино, ръждивец и дъранг, истинско изобилие от забранени вещества и безразличието, с което ги поглъщаше, беше отнело дъха на Имид. Жесток като катерица беше този човек. Разсеял беше светеца на Славния труд и още по-лошо — накарал го беше да мисли за насилие.

До ушите му стигна приглушен шум, някъде откъм Великия храм на Богинята. Тълпа. Далечни крясъци.

Катерицата замръзна и кривна глава. После побягна.

Врявата се усили.

Светецът леко се наведе и надникна по улицата.

Още писъци, пукот на счупени грънци, силен трясък... хора изпълниха пространството между сградите. Тълпа. Прииждаше право към него.

Притеснен, Имид се надигна от стъпалото.

Стотина граждани, ако не и повече. Разкривени от ужас и паника лица, между тях — светци на Славния труд. И достойни. И монахини... какво беше това?

Изпълниха улицата. Бутаха се и газеха всеки който падне. Едно разплакано бебе се изтъркаля до долното стъпало точно под Имид и той го вдигна бързо миг преди ботушът на един достоен да стъпи върху него. Дръпна се, опря рамене във вратата и зяпна обезумялата тълпа.

А след нея вървеше Паладинът на Чистотата Инвет Лоут. Беше извадил меч си и лъскавата стомана святкаше; размахваше оръжието над главата си и крачеше все едно, че води парад. Или кара стадо овце.

— Слабаци! — ревеше Паладинът. — Бягайте, мръсна ган такава! Всички сте осъдени! Видях ви лицата! Подуших мръсния ви дъх! Нечисти сте всички! Никой няма да избяга присъдата ми!

Забеляза Имид и вече смълчаното бебе в ръцете му и ги посочи с меч си.

— Свидетели сте!

Имид зяпна. Бебето също зяпна. От покрива точно над тях катерицата и тя зяпна.

В другата ръка на Инвет имаше носна кърпа, с която Паладинът бършеше засъхнала кръв от лицето си. Очите му блестяха ужасно.

— Обявете се! Свидетели! Или понесете съдбата на Нечистите!

— Свидетели сме! — вресна уплашено Имид. Бебето благоразумно изгъркори.

Паладинът на Чистотата размахва триумфално меч и подкара стадото си напред.

Нещо близо до Великия храм гореше, димът се виеше нагоре и се трупаше на тъмни, почти черни облаци.

Зад Инвет Лоут Имид с изненада видя Елас Сил — ситнеше крадешком към него.

— Елас...

— Тихо, глупако! Видя ли го? Полудял е! — Замълча. — Това бебе не е твое.

— Да съм казал, че е?

— Тогава защо го държиш? Не знаеш ли колко е опасно това? Може да се наака, да се разреве или най-лошото — да се разшава!

— Някой го пусна.

— На главата ли си падна? — Приблужи се и погледна. — Това петно... цицина ли е?

— Би могло...

— Кълна се в Богинята, светец ли е? Имид, намерил си най-младия светец на Славния труд!

— Какво? То това е само едно бебе...

— Светец е!

— Какъв труд? Бебетата не работят! Елас Сил, изгубила си си ума!

— Виж му лицето, глупако — точно сега работи!

Нещо топло плесна в скута на Имид и миризмата го удари в носа.

Междувременно тълпата на осъдените беше нараснала, четиристотин двайсет и шест и още, носеше се като стадо побъркани добичета по булевард „Зеления език“. А от двете страни, по улици и задни улички, суматохата се разрастваше като гнила смет.

Един говедар, повел трийсет вола към двора на търговец месар, изтърва уплашените си животни и те се втурнаха полудели право към многото фургони, издърпани и оставени под Паметника на Пърленето — древно тухлено здание, двайсет етажа високо, със съмнителен произход и неясно предназначение.

Фургоните бяха тежко натоварени с бурета лой, която се топеше през целия ден и покриваше подгизналото дърво с лъскава патина. Арто Прочутия гълтач на огън, чиято прочутост напоследък се беше смалила до жалка пепел, минаваше покрай тях точно в този момент. Успя само да види тичащите към него побеснели волове, а след това го удари грамадна рогата глава. Ударът го изхвърли назад, гърнето с жаравата, окачено на дясното му рамо, изхвърча и пръсна въглените си във всички посоки.

Последвалият взрив беше чул и усетен от всеки гражданин в Куейнт, а рибарите в залива, които изхвърляха риби с четири перки от мрежите си, вдигнаха глави и видяха фучащо към небето огнено кълбо и поне три вола, премятащи се във въздуха над града, преди Паметникът на Пърленето да рухне пред очите им.

Пламъците огряха прашните облаци в ярко оранжево.

Бочълайн бавно избърса острието на ножа с бял парцал. Погледна за миг към Инеб Коф, а после се обърна на запад, където

слънцето вече пълзеше надолу в пещерата на нощта, и застина неподвижно като фигура в героичен гоблен.

Демонът лежеше изпружен на земята, стегнат в отеснелите си кукленски дрехи.

— Добре — изръмжа Инеб, — срежи ги да ме освободиш. Но внимателно!

— Няма защо да се притесняваш, демоне — каза Бочълайн и се наведе над него. — Но ако продължаваш да се въртиш...

— Няма да мръдна, обещавам!

Лек плясък на криле издаде връщането на враната. Лъхна остра миризма на плесен, а след секунда до Бочълайн се появи втора фигура: грамаден мъж, плешив, кожата му с белотата на твърдо сварено и обелено яйце, и също толкова лепкава на допир навярно. Малки унили очи изгледаха демона с хладно любопитство.

Инеб оголи зъби в усмивка.

— Знам какво си мислиш. Но не. Аз не. Не съм хомункулус. Дори голем не съм. Аз съм истински демон.

Мъжът облиза отпуснатите си устни.

Инеб замълча, устата му изведнъж пресъхна.

Върхът на ножа се хлъзна под жакета на демона точно над издутия му корем и започна да реже нагоре.

Бочълайн вдигна другата си ръка, подаде окървавения парцал на спътника си и каза:

— Слънцето залезе, Корбал Броуч.

Резна нагоре, жакетът се разтвори и магьосникът продължи с ръкавите.

Корбал Броуч взе парцала и го вдигна към лицето си. Вдиша дълбоко, а после се усмихна, хвърли парцала в краката си и направи няколко жеста с дясната си ръка.

— А нечистите, Корбал Броуч? — попита Бочълайн.

Кръглото лице на евнуха се смръщи разочаровано, почти кисело.

— А, разбира се — измърмори Бочълайн. — Прощавай, приятелю.

Още три рязвания и дрехите паднаха. Демонът се надигна и доволно си пое дъх.

— Чудесно! Така е много по-добре. Вече съм нов демон.

— Ще ми изтече кръвта! — проплака Сторкул Пърдж.

— Бодна ти само пръста, жено! — изсумтя презрително Инеб.

— Ще припадна!

Бочълайн прибра ножа.

— Моля, седнете, госпожице Пърдж. Инеб, налей, ако обичаш, малко вино на Рицаря на Нещастиято.

Имид Фактало — туниката му беше прогизнала и оцапана — затича по улицата. Елас Сил тичаше до него. Бебето се въртеше в ръцете му, но изглеждаше доволно.

Зад тях един бегач на дълги разстояния, който се връщаше от гостуване на седем левги извън града и поради това умът му разбираемо беше разстроен, влетя в горящата сграда. И повече не излезе. Паникьосани животни и пощурели граждани тичаха във всички посоки през пушеци, искри и пепел. Фенерджиите още не се бяха появили и само пожарите в различни райони на града се бореха с пълзящата нощна тъмнина.

Елас се вкопчи в ръката на Имид и го дръпна.

— Насам!

Побягнаха по тъмна лъкатушешца уличка.

— Не ни бийте! — чу се писклив жален вик някъде отпред.

Двамата спряха и се огледаха в тъмното.

— Оставете ни на мира!

Имид Фактало заситни предпазливо напред. И видя в сметта две малки фигури. Нелепо дребни и кльоцави. Отляво — мъж с набръчкана като на златна фурма кожа. До него — жена, мъничка, но все пак зряла жена, сякаш някой извратен майстор беше направил цицеста тънкокрака кукла, с която да глези болните си фантазии.

— Мостове на Бездната! — прошепна Елас Сил. — Какво са тия двамата?

Сбръчканият отвърна:

— Аз съм Дебелина, известен на много мои приятели като Наусео Мързела. А приятелката ми е Леност, Сенкер Късната на име. А не ми ли намирисва тук на нещо? Нещо... предстоящо? Съживяващо? О, да, мирише ми. Ти можеш ли да го помиришеш, Сенкер?

— Не мога да се занимавам с мирисане.

— Ах, да. Досадата се връща... със закъснение!

— Тази миризма е бебешко ако — каза Имид Фактало.

— Не това. Нещо друго. Нещо... чудесно.

Зад тях се разнесоха крясъци.

— Какво беше това? — попита Наусео.

Елас Сил дръпна Имид за ръката.

— Да се махаме оттук.

Заобиколиха двата демона и Имид попита:

— Сега накъде?

— Във великия храм. Да дадем бебето на монахините.

— Добра идея. Те ще знаят какво да правят с него.

Зад тях Наусео Мързела пропълзя към демонката на Леността.

— Чувствам се по-добре, знаеш ли? По-добре. Странно е.

Промени идат към Куейнт, о, да.

Письците се приближиха.

— Май трябва да бягаме — каза Сенкер.

— Да бягаме ли? Защо?

— О, прав си. Защо да си правим труда?

Емансипор Рийзи излезе от тронната зала. Макар че, честно казано, трудно можеше да се нарече тронна зала, освен ако механизъм в желязна рамка с ремъци, колела и оси, голям колкото стая, можеше да се нарече трон.

Но пък, от друга страна, защо не? Не беше ли държавният апарат повторение на баланси, тежести и противотежести? Разбира се, че беше. Метафорично. С краля в средата, обременен по рождено право и увиснал в съоръжение, основано на заблуждаващото понятие за йерархично превъзходство. Сякаш неравенството може да се оправдае в името на традиция и подразбиращите се предпоставки за него са самоочевидни и неопровержими. И не беше ли този ревностен и фанатичен стремеж към здраве също такава илюзия за превъзходство, само че този път подчинена на морални убеждения? Сякаш жизнеността сама по себе си е нещо добродетелно?

За жалост, помисли Емансипор, докато вървеше по широката дълга колонада, присъщо е за мръсната човешка природа да скалпва сложни системи на вярване, всички предназначени да подхранват

нечие его. И да държат под контрол тези с не толкова неприятно его. Безкрайно множество ножове, притиснати до нечие друго гърло...

Трясък на счупено стъкло прекъсна мислите му. Лъскави парчета западаха навътре от двете страни на величественния коридор. Странни, ужасяващи фигури се заизмъкваха на свобода. Здравите мъртъвци. Излизаха от изправените си ковчези, протягаха ръце и дращеха във въздуха. Ужасяващи стонове се изтръгваха от съсухрени гърла, усти зейваха широко. Залитаха и се тътреха, а виковете им ставаха все по-силни и отчаяни.

Емансипор Рийзи зяпна втрещен, а след това изпъшка и промърмори:

— Корбал Броуч...

Един труп се извърна и изсъхналите му очи сякаш се впиха в Емансипор. Не беше изгнил колкото повечето останали и странни течности капеха като сълзи по отпуснатите му страни. Челюстта се раздвижи, изпука и най-сетне каза:

— *Всичко е лъжа.*

— Кое?

— *Отиваме си. Всички. На същото място. Здравите, болните, убийците, светците! Същото ужасно място! Претърпкано, толкова претърпкано!*

Мъртвите, както отдавна беше открил Емансипор, рядко имаха да кажат нещо добро. Но дори и тогава не можеше да се намерят двама мъртъвци, които да кажат едно и също. Обзе го нарастващо любопитство за подробностите в неизброимите лични кошмари, които носи смъртта.

— Как изглежда то? — попита слугата. — Това претърпкано място?

— *Гигантски пазар* — отвърна трупът, пръстите му дращеха в нищото. — *Толкова много храна. Съкровища. Толкова много... неща!*

— Е, това не звучи толкова зле.

— *Но нямам никакви пари!* — изкрещя трупът и задраска с нокти лицето си, след това се обърна, тръгна нанякъде и простена: — *Никакви пари. Никакви. Никакви. Всичка други имат пари — дори убийците! Защо не и аз? Ох, защо не и аааз?*

Емансипор зяпна след него.

Мъртва жена залитна наблизо, сякаш се навеждаше и вдигаше от пода невидими неща.

— *Това не е моето!* — проплака тя. — *И това не е моето!* Ох, къде е бебенцето ми? Чии бебета са тези? Ох! Ох! — Продължи напред, като вдигаше и захвърляше невидими бебета. — *Всички са толкова грозни! Кой е родил всички тези грозни бебета?*

Колонадата вече бе пълна с безцелно обикалящи трупове, макар да имаше някакво общо, безразборно почти стичане към външните врати. Емансипор подозираше, че скоро ще започнат да търсят живите си близки, защото това правеха обикновено немрящите, щом им се удадеше възможност. Да изрекат последни съжаления, злостни обвинения или празен хленч. Жалки в повечето случаи и само понякога — смъртно опасни. Все пак, реши Емансипор, малцина в Куейнт щяха изобщо да забравят тази нощ.

— В името на Бездната! — прошепна Имид Фактало. — Онзи мъж там определено не изглежда здрав.

Свита в сенките до него, Елас Сил изсумтя тихо, след което изсъска:

— Защото е мъртъв, идиот такъв!

Фигурата тътреше вдървените си като пънове крака на зигзаг през площада пред официалния вход на Великия храм. Откритото пространство бе затрупано със смет и осеяно с мръсни локви, но освен самотния мъртвец беше пусто. Някъде зад тъмното туловище на храма горяха сгради и искрящият дим се къдреше в нощното небе. Писъци и ужасени кръсъци стигаха до тях от всички страни, от всяка улица и пресечка.

— Какво стана? — попита с разтреперан глас Имид.

— Опитай се да използваш малко този твой здрав мозък, глупако — сопна се Елас. — Това е по *наша* вина. Твоя и моя, Имид Фактало.

Той примига. Очите му зашариха насам-натам и накрая се спряха на нея.

— Но нали всички бяхме светци, всички! Ние бяхме просто тези, които занесоха парите! — Зяпна отново залитащия труп. — Изобщо не казаха нещо за, въ, за вдигане на мъртвите!

— Те са некроманти!

— Но как ще ни отърве това от крал Макротус?

— Шшт! Полудя ли? Нито дума повече за това!

Имид Фактало погледна бебето в ръцете си и прошепна:

— В името на Богинята! Какво направихме? Що за живот ще намери това дете тук?

— О, успокой се — каза Елас Сил. — Тези трупове рано или късно ще се разпаднат. После просто ще съберем парчетата... и ще ги заровим някъде.

— Мислиш ли — попита Имид, странно останал без дъх, — че всеки, който е умрял...

Елас Сил го погледна накриво.

— Тайни си имаш, а?

— Не! Нищо такова. Само, ами, майка ми... В смисъл, обичах си я много, разбира се. Но все пак...

— Не си очарован от идеята да я видиш отново ли? — Елас му се усмихна особено гадно и изсумтя: — И ти си мислиш, че имаш проблеми! Аз бутнах мъжа си по стълбите.

Имид я зяпна.

Тя се засмя.

— Не сме ли двамата свършени светци, а?

Той погледна към площада.

— Мислиш ли... мислиш ли, че е там някъде?

— Защо да не е?

— Защо го уби?

— Пикаеше прав.

— Какво?

Тя го изгледа ядосано.

— Тъпо е, нали? Непрекъснато му казвах да избърше капака на чинията след това. Но правеше ли го? Никога! Нито веднъж! Най-после, ами, писна ми! Защо ме гледаш така? Беше оправдано, милостиво убийство всъщност. Представи си: мъж, който да не може да уцели! Унизително!

— Кое? Да не пикае прав или да не бърше?

— Бях си подготвила много аргументи, при това достатъчно валидни. Просто в случай, че стражата заподозре. Но те не се интересуваха, не и след като ги подкупих. Беше по времето на Некротус, разбира се.

— А, ясно.

— Виж, пътят е чист. Да вървим.

Надигнаха се от скривалището си и забързаха към площада.

Инеб Коф заподскача от крак на крак, без да откъсва очи от пожарите, окъпали в сияние коремите на облаците дим над града. Обърна се към Бочълайн.

— Усещам глад там вътре. Желание за... отдаване на страсти!

Магъосникът — беше скръстил ръце — кимна и рече:

— Това трябва да са *нездравите* мъртъвци.

Сторкул Пърдж вдигна глава замаяна.

— Но в Куейнт няма никакъв алкохол! Нито капка! И никакъв ръждивец и дъранг! Никакви курви, никакви заведения за комар!

Бочълайн й отвърна с нещо като усмивка:

— Скъпа моя рицарке, наивитетът ви е очарователен. Колко ли подови дъски се къртят в момента, питам се? Колко отдавна заключени врати на мазета скърцат и се отварят? А когато живите видят какво са разкрили мъртвите им гости, всички онези добре скрити запаси, ами, дори светица като вас би трябвало да си направи правилните заключения.

Инеб Коф заподскача към Сторкул Пърдж и клекна до нея.

— Още винце?

Тя подаде чашата си и Порок наля, като внимаваше да не разлее нито капка, въпреки нарастващото си нетърпение да се върне по улиците на Куейнт, които скоро щяха да пощурят. Щом приключи, вдигна глава и се огледа. Корбал Броуч го нямаше никакъв, а Бочълайн оправяше наметалото си и оглеждаше колко лъснати са ботушите му.

— Благословени магъоснико — каза Инеб. — Отивате ли някъде?

Мъжът го изгледа за миг и кимна.

— О, да. Дойде времето да влезем в любимия ви град.

Инеб пак заподскача.

— Чудесно! О, ще е такова празненство! Живите, мъртвите, всички ще са там!

— Работата на Корбал Броуч приключи — каза Бочълайн. — Сега започва моята...

Инеб Коф не искаше да пропусне това. В никакъв случай.

Сторкул Пърдж се изправи, олюля се и каза малко замаяно:

— Бардакът на Хурла. Ще се отвори отново за работа. Хурла умря, но това не би трябвало да има значение. В смисъл голямо. Клиентите ѝ няма и да забележат разликата. Стаята ми още е там — чакат ме. О, да побързаме!

Явно булото на цивилизацията е доста тънко, отбеляза Емансипор. Толкова лесно се беше разкъсало и разкрило чакащата отдолу поквара. Чакаща, както винаги правят такива неща, първия намек за вълнение. При все това вихрещата се анархия беше гледка, която си струваше да се види. Огромното открито пространство пред двореца беше пълно с фигури, повечето от които злокобно мъртви и в ужасни състояния на развала. Което като че ли не беше кой знае какво неудобство, както залитаха насам-натам и размахваха прашни бутилки в костеливите си ръце, а по краката им се изливаха доста по-различни и неприятни течности. Една жена се беше проснала на стъпалата на двореца, дърпаше дим на ръждивец от наргиле и димът след това се къдреше през изгнилите дупки на гърдите ѝ. Отдавна умряла проститутка гонеше съвсем жив мъж през тълпите и си искаше отдавна дължими пари за минала услуга. Крясъците ѝ изпълваха въздуха.

Граждани се биеха с мъртвите си близки по всевъзможни поводи и труповете обикновено се справяха по-зле, тъй като живите можеха да късат ръце и да трошат пицъли, което изглеждаше невъзпитано да го прави човек на близки, все едно дали го заслужават, или не. Но след като задръжките за всякакви желания и страсти бяха отприщени, вихрещата се на площада война беше напълно разбираема.

Все пак, зачуди се Емансипор, застанал на горната площадка на дворецовото стълбище, всичко това бе някак доста... внезапно. Вдигането на мъртвите, здрави и нездрави, като че ли не трябваше толкова лесно да разпали такъв хедонистичен пожар. Дали Бочълайн не беше направил още нещо, което да добави лютивина към сместа? Вероятно.

Още сгради се бяха подпалили и въздухът горчеше от дим и навята пепел. Емансипор помисли за миг какво да прави сега и накрая

седна на грубия камък. Седна и зяпна озадачен безумната суматоха на площада.

Инеб Коф, Бочълайн и Сторкул Пърдж стояха на пътя пред градските порти, зяпнали нагоре към редицата нанизани на железни пръти хора на стената. Бяха оживели, но в същото време задържани от шиповете, и краката им се гърчеха и риташа, петите им тупаха по камъните.

— Виждал съм танц — каза Бочълайн, — в една далечна земя, досущ като този.

— И онези танцьори ли бяха набучени на стена? — попита Инеб.

— Не, но като нищо можеше да са. И всъщност, както би могъл да каже слугата ми, *трябваше* да са били.

Инеб отново загледа риташите. Някои бяха сложили ръце на кръста си.

— Разбирам го — каза демонът.

— Е — въздъхна Бочълайн, — никакви стражи не се виждат при портата, което предполага, че влизането ни няма да бъде затруднено. — Закрачи към отрупания със смет проход, после спря. — Но първо трябва да изпълня едно обещание. — Погледна отново нагоре към стената. — А, ето го и него. — Последва жест и Инеб Коф видя как един от танцуващите трупове се вдигна от набучилия го метален прът, после бавно се понесе надолу, като все още риташе с ръце на кръста.

Устата на трупа се отвори широко и той изкрещя:

— Не мога да спра! О, помогнете ми! Искам този пъклен танц да спре!

И някогашният крал Некротус най-сетне кацна на пътя и се свлече в канавката. Последва тупане и мятане на ръце и крака, след което мъртвешката глава се надигна и се люшна на мършавия врат.

— Скъпи кралю — каза Бочълайн, — свободен сте и ви каня да дойдете с нас. Влизаме в Куейнт.

Трупът се надигна и потрепери.

— Добре! Да. Искам главата на оня кучи син! Искам да я откъсна и да я ритам по улицата. О, хайде да посетим скъпия ми брат, да, да побързаме!

— Изглежда — каза Бочълайн, след като ги поведе през портата, — че много от сегашната тъкан на благоприличие се е протрила във вашия град, скъпи кралю. Не, направо се е раздрала и това изобщо не е по моя вина. Радвам се да открия въпросното доказателство за собствените ми драгоценни убеждения.

— За какво... говориш? — попита с пиянски глас Сторкул Пърдж.

— Ами, ако преобразуваме метафората, говоря за това, че благочестието е само една тънка патина, направена достатъчно мътна, за да прикрива истинската природа на нашия вид, но все пак крехка и тънка.

— Кой го интересува това? — настоя Некротус. — Аз просто си искам трона!

— Но дали гражданите на града ви ще приемат управлението на немрящ крал?

— Щом са приели толкова лесно да ги управляват родени с умрял мозък, магьоснико — изръмжа дрезгаво Некротус, — защо не?

— Е — отстъпи Бочълайн. — Вярно е, че простолюдието се радва на скандали, стане ли дума за кралски особи. Предполагам, че това спокойно може да се квалифицира така.

Тази нощ гражданите бяха навън, дишащи и бездиханни, спретнати и здрави, опърпани и разкапани. Чуваха се дрезгави викове и накъсани пронизителни писъци, дивашки смях и трясък на бутилки. Пожари бушуваха на фона на нощното небе, пушек се къдреше и трупаше на облаци. И, както видя Инеб Коф, всякакви драми се разиграваха пред очите им.

Мъртъв художник гонеше собственик на галерия и си искаше парите с толкова жалостив и хленчещ глас, че демонът изпита желание да го убие повторно, не че това щеше да свърши някаква работа, но все пак можеше да се окаже удовлетворително. Докато Инеб обмисляше дали да го подгони, двамата ги подминаха и се скриха в една уличка. А от съседната излизаха тълпа мъхнати деца, явно изпъзтели от някое тайно гробище в някой заден двор: бяха намерили убиеца си и сега крачеха, пееха страховито и размахваха като трофеи разчленени крайници. Странна подробност, която Инеб забеляза: разкъсаният убиец, изглежда, беше изключителен с това, че имаше три ръце, освен ако децата не бяха проявили невнимание, както правят обикновено

децата, или пък не знаеха да броят добре. Все едно, хлапетата бяха щастливи, а щастието е хубаво нещо, нали?

— Това е лудост — каза Сторкул Пърдж. — Отивам да си намеря бардака, където са разумните хора.

Бочълайн ѝ отвърна с поклон.

— Скъпа Рицарке на Щастието, благодаря за приноса ви тази нощ. Вярвам, че виното ви възстанови?

А тя примига.

— Възстанови? О, да. Възстанови, съживи, ободри, въодушеви даже. — Огледа очите на спътниците си и най-накрая се спря на двете мъртви. — О, вие не сте добре, нали?

— Чак сега ли забелязахте? — Некротус се усмихна. — Всъщност това ми харесва. Вие сте моят тип жена... Мисля... Вече.

— Само за да не си направите погрешни изводи, не вървя евтино — каза високомерно Сторкул.

— Отвратително — измърмори Инеб Коф. — Но прелестно.

— Да продължим ли все пак? — обърна се Бочълайн към Некротус и в отговор той потрепери и кимна.

Сторкул Пърдж изхъмка и тръгна нанякъде залитайки, сигурно към стария си бардак.

Крал Некротус направи кратко спазматично усилие да срещне с костеливи пръсти дългата си чорлава и нацвъкана с птичи курешки коса, а после тръгна с весела стъпка, като дори подритваше.

— О, ще танцувам! По целия път до двореца! Оо! Колко уничително!

Некромантът погледна питащо Инеб Коф и демонът кимна.

— Абсолютно. С вас двамата съм. Не бих пропуснал това, няма начин.

— Всъщност бих искал да направите още нещо за мен — каза Бочълайн.

— Гадно ли е?

— Ами, да, предполагам.

— Добре, тогава ще го направя.

Имид Фактало, бебето и Елас Сил излязоха пред просторния преден вход на Великия храм на Господарката и зяпнаха опулени

десетките тела, нападали по широките стъпала към подиума и олтара на него.

— Клане — каза с разтреперан глас Имид.

Елас изсумтя и поклати глава.

— Не непременно. Да виждаш кръв? Не виждам никаква кръв.

— Ами, доста тъмно е...

— Не, дори под стойките с факлите няма.

— Но никой не се движи.

— Прав си... адски е странно. Хайде, ела да видим отблизо.

Тръгнаха през площада. На две улици зад храма гореше жилищна сграда, бълваше в небето искри и на техния фон силуетът на Храма на Господарката се очертаваше като тъмна затворена гробница.

— Типично — изсумтя Елас Сил. — Свили са се вътре като под обсада и предполагам, че е точно така. Май няма да чуем скоро зловещи възвания от олтара, а? Богинята сигурно трепери от страх в някоя дупка.

— Шшш! В името на Бездната, Елас, луда ли си?

— Луда ли? Луда съм, да. Направо побъркана.

Приблжиха се към стълбището и пръснатите по него тела, тела, които започваха да се размърдват, чули гласовете им. Надигаха се глави, замаяни очи се впиваха в тях. Имид и Елас спряха.

— Тя няма да ни спаси! — изохка някаква жена. — Нездрави хора... навсякъде! Пиене... и дим — навсякъде! Ахх, призлява ми. Само като ги видя! Погнуса, гадост, болест, мор!

И всички застанаха в хор:

— Погнуса, гадост, болест, мор!

— Богиньо на бездната! — възкликна шепнешком Имид. — Добродетелни наивници! И виж, гаснат пред очите ни!

— Спомни си какво ни учиха като светци — каза Елас. — Разгулът, стане ли повсеместен, е като мор. Убийствена, всепоглъщаща орда демони, покваряващи умове, тела и души. Разгулът е зловещото бягство от естественото страдание, а естественото страдание е верният път, по който трябва да се върви. Защо? Защото е единственият *честен* път.

Имид я изглежда.

— Не вярваше на целия този боклук, нали?

— Не, разбира се, но тези хора вярват.

— И убежденията им ги убиват?

— Точно така.

— Но това е безумие! — С бебето на ръце, Имид Фактало пристъпи напред. — Чуйте ме! Аз съм Светец! Чуйте ме, всички!

Стенещите се смълчаха. Изпълнени с надежда очи блеснаха към него на светлината на пламъците.

— Нима не виждате? Трезвостта означава ясен поглед, а ясният поглед означава, че виждате истината! Виждате точно колко жесток, безразличен и грозен е всъщност животът ви! Виждате как други хора ви контролират, контролират всяка страна от окаяното ви съществуване, и не просто ви контролират — ебават се с вас!

Ахкания и един самотен приглушен писък отвърнаха на необмислената ругатня на Имид.

— Не може да говориш така!

— Мръсно, мръсно!

— Не, не, не искам да слушам това.

Бебето проплака.

— Всичко е само думи! — извика Имид. — Никой от властващите всъщност не дава и едно шибано...

— Тишина!

Думата прозвуча гръмко и отекна, ясно и силно, от входа на храма. Добродетелните по стъпалата се заизвъръщаха натам с облекчени въздишки. Имид и Елас се възряха в загърнатата в сиво монахиня, която пристъпи напред и застана вдясно от олтара.

— Гръмогласната монахиня! — извика някой.

Бебето отново проплака.

Коленете на Имид се разтрепериха, щом жената в сиво изпъна обвинително пръст към него и изсъска:

— Ти!

— Аз! — отвърна Имид инстинктивно.

— Хулител на лъжливи истини!

— Какво? — изуми се Елас Сил.

— Нечестивец! Възвестител на *Всичко, което не трябва да се знае!*

— Е — викна Имид, внезапно и необяснимо одързостен, — доста късно е вече за *това*, нали?

Нови ахкания. И още по-лошо: зад тях на площада се събираше тълпа. Мъртви, както и живи.

— О! — каза Елас зад Имид, — сега вече я загази.

Монахинята вдигна ръце и извика:

— Присъда ще има! Господарката на Благонравието ще говори! От Пресветия си олтар. Ще говори!

Странен стържещ звук отекна от грубия каменен саркофаг до монахинята, а след него се чу треперещ глас:

— Бебе ли надушвам?

Един шамар по огромната отпусната буза, после друг, и още един, и още, и...

— Спри! Моля те! Не ме бий!

— Наусео? Събуди ли се?

Две размътени преситени очи примигаха, изуменото изражение се стопи, заменено от мръщение.

— Инеб Коф. Какво правиш, искаш да ме убиеш ли?

— Искам да те събудя!

— Спях ли? Не е изненадващо, знаеш ли. Пълен съм до пръсване... Каква нощ! Толкова неочаквано!

Инеб Коф стоеше на гърдите на Демона на Дебелината, или поне си мислеше така — може и да беше само на лявата част, тъй като Наусео Мързела се беше издул и бе запълнил цялата уличка, плът се беше струпала покрай двете стени и още плът се изливаше надолу почти до входа на уличката.

— Все едно — каза Инеб и се оригна с вмирисан на вкиснала бира дъх. — Трябваш ми буден и прав. Чака ни пътуване.

— Пътуване ли? Къде?

— Не далече, обещавам.

— Не мога. Много ще е трудно. Много ще е трудно... богове, откъде се взе този глад?

Инеб клекна и се почеса по пълчивата челюст.

— Спотайвал се е, предполагам. Криел се е, дебнел е. Колкото до храната, да виждаш някакви псета по улиците? Котки? Коня? И аз не виждам. Тая нощ беше кървава баня и не е свършило още и наполовина. Кой можеше да си представи всичко това?

— Та какво стана все пак? — попита Наусео.

— Някой от града е наел двама некроманти да свалят тази ужасна тирания. — Подръпна носа си, понеже го сърбеше и течеше от всичката прах, натъпкана в него. — Май са започнали доста добре.

— Некроманти ли?

— Да. Единият е магьосник и освен това обвързва демони, което много ме изнервя. Изнервя ме, Наусео, о, да. Все едно, още не ми е посягал, което приемам за добър знак, след като бях толкова слаб, като се запознахме.

— Но вече никакви грижи, нали? — Наусео леко се размърда и грамади от плът се затъркаляха с грохот под Инеб. — Твърде силни сме вече. Няма жив обвързващ, който да може да ни вземе вече, каквито сме силни.

— Дано да си прав. Та значи тия некроманти, изглежда, държат на думата си. Ще дръпнат Макротус от трона, ще тупнат някой не толкова ужасен на мястото му и Куейнт се връща към нормалното си разумно и грохнало състояние. Може да е дори самият Некротус — другият го е възкресил, знаеш ли.

— О, каква радост!

— Все едно, трябва да тръгваме. Да си виждал Леност напоследък?

— Ами... тук някъде беше...

Някъде изотдолу отекна смътен стон.

Когато Емансипор Рийзи зърна Бочълайн, жителите, които все още можеха да мърдат, бяха продължили напред.

Господарят му крачеше бавно, стиснал ръце зад гърба си, и се спираше от време на време да размени дума-две с разните сакати мъртви и немрящи граждани, докато се приближаваше нехайно към дворцовите стъпала, където бе седнал слугата.

Бочълайн вдигна глава и присви очи към Емансипор.

— Крал Макротус вътре ли е?

Емансипор кимна и каза:

— О, да, няма да ходи никъде.

— Бях в компанията на крал Некротус — рече некромантът и се огледа. — Но, изглежда, сме се разделили. — В тази тълпа... все едно,

подробностите не са важни. Доколкото схващам, господин Рийзи, не те е заговорял труп, решил на всяка цена да влезе в двореца?

— Не, господарю.

— А, разбирам. Любопитен съм, господин Рийзи, дали ти е хрумнало, че събитията са се задвижили с определено хищна скорост?

— Откакто Инвет Лоут изхвърча от тази сграда, целият град сякаш си е загубил ума.

— Инвет Лоут ли?

— Паладинът на Чистотата, господарю. Лорд на Рицарите на Щастието. Боя се... — Емансипор се поколеба. — Ами, въ, дадох му носна кърпа. Беше си разкървавил носа, видите ли. Беше просто елементарна учтивост, как може да бъда обвинен за това? Искам да кажа...

— Господин Рийзи, спри. Мразя празното дърдорене. Ако те разбирам добре, една от носните ти кърпи сега е в ръцете на този Паладин. И това според теб по някакъв начин е важно.

— Господарю, спомняте ли си онова поле с д'баянг, през което минахме преди, въ, пет или шест дена?

Бочълайн присви очи.

— Продължавай, господин Рийзи.

— Ами, пъпките се бяха разпъпили, нали? Наричат ги макове, но всъщност не са никакви макове, както съм сигурен, че знаете. Все едно, въздухът беше пълен със спори...

— Господин Рийзи, въздухът не беше пълен със спори, стига човек да останеше на пътя. Както си спомням обаче, имаше някакъв смут, в ума ти поне, който те накара да побегнеш като луд през онова поле — с носна кърпа на носа и устата.

Лицето на Емансипор почервения.

— Корбал Броуч ме помоли да нося дробовете на онази жена, дето ги взе същата сутрин — господарю, те още дишаха!

— Дребна услуга значи...

— Простете, господарю, но в моите очи не беше дребна! Вярно, беше неприлично от моя страна, ужасът ми и последвалата паника имам предвид. Признавам. Но все едно. Както знаете, не обичам съживяващите алхимии — ступор и забрава, да, разбира се, при всяка възможност. Но съживяващи, както става от маковете на д'баянг? Не. Това го мразя. Та затова беше и носната кърпа.

— Господин Рийзи, кърпата, която си дал на Паладина, не беше пълната със спори на д'баянг, нали?

— Уви, господарю, тя беше. Мислех да я изпера, но...

— И Паладина го е прихванало?

— Така мисля. Изведнъж го обзе ревностно усърдие.

— Вероятно довело до... безразборно правораздаване?

— Би могло да се каже така, да.

Бочълайн поглади брадата си.

— Забележително. Маската на благоразумието, господин Рийзи, позволява всевъзможни прояви на нетърпимост и дори на гибелна агресивност. Щом тази илюзия бъде разкъсана обаче терорът на потисничеството се превръща в произволен акт, може би всеобхватен дори. — Замълча, потупа се с пръст по носа, след което продължи безмилостно: — Онзи сандък с монети по право принадлежи на теб, господин Рийзи. Възкресението на мъртвите? Напълно ненужно, както се оказва. Нужно беше само едно подбутване от ръцете на невинен, донякъде наивен слуга.

Емансипор зяпна некроманта. Обзе го отчаяно желание да отхвърли обвинението, да отрече всякаква вина, но бе загубил ума и дума. В ума му се въртеше смешен рефрен: „Не, не аз, не, не, не бях аз. Той беше. Кой беше? Някой друг! Само не аз! Не аз, не, не...“

— Господин Рийзи? Съвсем преbledня. Споменах ли, че никога досега не съм виждал очите ти толкова ясни? Бялото е направо изумително! Природна сила привлича всички неща надолу към земята. Ето защо допускам, че потокът на множество токсини в момента нахлува в горките ти стъпала. Ще се наложи да им се пусне кръв, опасявам се. Много кръв. Разбира се, сега не е моментът — не, не ме убеждавай в противното, господин Рийзи. Сега, ако обичаш, ме заведи при крал Макротус.

Емансипор се намръщи, а след това примига. Стъпала? Кръв? Макротус?

— С радост ще ви заведа при Макротус, господарю, и може да му говорите колкото искате, сигурен съм, макар да подозирам, че това няма да свърши нищо добро.

— Рядко говоря, за да върша добро, господин Рийзи. Е, да тръгваме ли?

Инвет Лоут никога не се беше чувствал по-жив, толкова жив, че това го убиваше, но всичко беше наред, след като и той самият убиваше предостатъчно, ако кръвта, зацапала меча му, говореше нещо, а беше почти убеден, че говори ясно как е нанасял святата присъда над нечестивите неумити кретени, които дръзваха да се смятат за достойни граждани на Куейнт, присъда, която бе съвсем правилна и беше негово право, не, задължение като Паладин на Чистотата, Паладин на Съвършенството, повел авангарда на жизнеността към неговата здравословна благодатна смърт, а ако той и благословеният му авангард прегазеха няколко бебета и кекави старци по пътя си, е, нищо не можеше да се направи за това, нали, не и след като каузата беше справедлива, толкова справедлива, че заслепяваше като огъня на самото слънце, всепоглъщаща, стъргаща месото от костите и, да, сигурен беше, че стъргаща е правилната дума, а и защо да не е, не беше ли той Паладинът на Правилното, със сигурност беше точно това — и виж! Нощта все още е млада, изключително ярка всъщност, с всичките тези горящи коптори и техните горящи обитатели, никой от които не заслужаваше по-малко гадна, по-малко изпепеляваща смърт, защото присъдата идеше във всички форми, във всички големини, включително и онези опърпани одеяла, увили врещящи гадни бебешоци всичките наредени пълнички и сладички от монахините, които като нищо можеше да са хубави под онези техни була, кой можеше да отрече че такива мисли са приемливи след като бяха монахини и прочие, а той беше Паладинът на Честността и крачеше по тази улица от огън, а нямаше ли някаква пещера в пъкъла която беше само огън и терзание, може би не, но трябваше да има, ако питаха Инвет Лоут, някое запазено място на вечната болка за всички тези болнави говна лошо облечени в човешка кожа, огньовете, които да могат да я напукат да изтръгнат месото отдолу и как щяха да се гърчат и да храчат и да повръщат мръсна слуз в несекващ порой от гадни отрови, и всичката плът щеше да се излива гънка по гънка лепкава и пъпчива с големи гноясали пори, плътта изпълва улицата и как да го подмине това? В името на Богинята, беше живо!

— Уумф! — издиша огромното тяло при внезапния сблъсък.

Дивашкото връхлитане на Инвет Лоут беше спряно. Той се блъсна в отпуснатите гънки плът, след което отхвърча назад и тупна по

задник. Примига и от носа му пак швирна кръв.

— Боли! — изхленчи тънък глас.

Паладинът скочи на крака, притиснал кърпа до лицето си. Можеше да го заобиколи това! Имаше меч. Сечеш, кълцаш, мушкаш, дялаш и режеш на две! И Инвет Лоут изрева и вдигна високо меча си.

На двайсетина крачки напред на голямата колкото бъчва безформена топка, която беше потното лице на Наусео Мързела, се изписа ужас и демонът изпищя.

И се дръпна, като едва отбягна връхлитащия меч.

Желязото издрънча в камъните.

Изпаднал в паника, Наусео Мързела се хвърли напред, надигна туловището си и докопа Паладина, преди да е успял да замахне отново. Изпънатата мазна кожа се хлъзна над Инвет Лоут в отчаяна прегръдка. Пори с поникнали от тях къдриви косми, плътта около тях възпалена и настръхнала като малки вулкани, се притиснаха безмилостно в борещия се Паладин и блъвнаха лава от воняща гной.

Наусео натика гърчещия се човек под дясната си мишница.

Където обитаваха всевъзможни кошмари.

Инвет Лоут не можеше да диша. Но и нямаше нужда да диша! Той беше Паладинът на... на... задушаваше се! Преглътна в месестата тъмнина, мокри косми се хлъзнаха по лицето му като червеи, пъпки се пръскаха, цепнатина по кожата се разшири и блъвна стара мазна пръст по устните му... о, вкусът, какво беше това? За какво му напомняше? Извара?

Извара. Последната съзнателна дума на Инвет Лоут изхлипа ужасено в ума му.

— Дай ми това бебе!

Имид Фактало се присви назад, стреснат от змийския съсък. Бебето в ръцете му беше млъкнало, изведнъж ококорило очи.

— Дай ми го!

Имид изгледа накриво Гръмогласната монахиня. Публичният им спор се беше сгромолясал до жалки злобни обиди, които макар да забавляваха тълпата, бяха съвсем безполезни. Доста странно последствие от словесната размяна бе това, че облеклото на монахинята се беше раздърпало. Дори воалът ѝ бе започнал да се

смъква от единия край и оголваше половината от изкривената ѝ от омраза уста.

Уста, в която Имид видя изпилени зъби. Изпъна обвинително пръст към нея и викна:

— Тя има изпилени зъби! Иска бебето! Тя е канибал!

Тълпите са непредсказуеми зверове, особено след нощ на неопишуемо страдание. Сред тази можеше да се намерят майки, изгубили децата си в Храма от монахини точно като тази. С жадното ѝ ръмжене и острите като на акула зъби. За обвинението, извикано от Имид Фактало, бе нужен миг тишина, докато свърши работата си, време достатъчно, за да се наместят разните ужасни подробности.

А след това — крясъци, напор на обзето от жажда за мъст човешко множество, напирасци да сграбчат ръце, грозни животински звуци.

Монахинята изпищя и побягна.

Не стигна далече.

Разигра се ужасяваща сцена, но Имид Фактало не можа да я проследи до края, защото Елас Сил го издърпа с две ръце към другата страна на олтара, а след това към храмовите порти. Щом видя накъде са тръгнали, Имид се дръпна.

— Не! Не вътре!

— Идиот! — изсъска Елас Сил. — Зъбите ѝ не бяха изпилени! Бяха изгнили! Само пънчета! Тази жена *сърба* яденето си, Имид! Разбра ли ме?

Той се обърна назад и видя останалото от Гръмогласната монахиня — беше много малко.

— Мога да се закълна, че бяха изпилени...

— Не бяха!

— Тогава... бебешка супа!

— О, я стига! — Стигнаха до вратите и Елас Сил добави: — Какъв страхотен начин да приключиш спор, между другото. Ще трябва да го запомня това.

— На мене ми се сториха доста остри — заупорства Имид.

Елас Сил сграбчи желязната халка и я дръпна.

За тяхна изненада вратата се отвори. Надникнаха в сумрака вътре. Празна зала, по-дълга, отколкото широка, таванът — сводест и покрит със златен варак. И никой вътре.

— Къде са? — зачуди се шепнешком Имид.
— Ами дай да видим — отвърна Елас Сил.
Промъкнаха се тихо във Великия храм.

Крал Некротус Нихили се чувстваше определено зле. Първо, лявата му ръка беше паднала. И беше намерил гнездо на прилепи в скута си. Бяха избягали, за щастие, някъде по време на френетичния му танц на стената. Но все пак малките нокти, на които бяха висели, бяха остри и сега, след като онова крехко усещане пронизваше съсухрената му плът, усещане така болезнено съживено, определени части го мъчеха отвратително.

Спъването в собствената му ръка беше неочаквано. В един момент се люшна лекичко на една страна, в следващия краката му се оплетоха и това доведе до падане по очи, падане, което счупи нещо в челюстта му, и сега всеки път, щом завъртеше глава, вътре тракаха разни неща. Всичко това — вследствие на паническия му бяг от онази тълпа, тълпа, която толкова злобно бе подгонила мъртвите и ги разкъсваше. Низки предразсъдъци, скрити и под най-благодушната повърхност, което изобщо не беше изненада за краля, известен с прозвището Нихили, но все пак се беше оказало неприятно.

А сега се беше изгубил. В собствения си град. Безнадеждно изгубен.

Нямаше горящи сгради наблизо, тъй че се тътреше сам в тъмното, с дясната ръка, затъкната под лявата (кралската шивачка можеше да прави чудеса, стига все още да беше жива), и търсеше някой познат ориентир.

Ето защо странното преображение на улицата, по която вървеше, се оказа неочаквано: внезапно завихрилите се мъгли, оловният цвят на натежалото небе и огромната сводеста порта, появила се в другия край, порта, съградена изцяло от кости, от която излезе и закуцука към него изгърбена мършава фигура.

Некротус спря на двацет крачки от фигурата, която също спря и се подпря тежко на чвореста тояга. След това фигурата вдигна костелива ръка и му махна.

Неудържима принуда задърпа Некротус напред и той се усети, че бавно пристъпва към фигурата.

— Кой си ти? — изсъска.

Качулатата глава се кривна настрани.

— Богът на смъртта? Жътваря на души? Костеливия рибар, който хвърля всеобхватната си мрежа? — Въздишка. — Не, просто един от слугите му. Нима нямам голям потенциал? Непрекъснато го казвам, но някой да ме слуша изобщо? Не, никога. Поддържам пътеката пометена и чиста, нали? Лъскам черепите на Портата, нали? Погледни ги — ослепителни, дори зъбите са напълно почистени от зъбен камък! Не съм мърляч, не, сър, ни най-малко!

Некротус се помъчи да се обърне и да побегне, но видя с ужас как краката му се повлякоха напред, един след друг, и пак, и пак, все по-близо до ужасяващата порта.

— Не! Аз бях възкресен! Не можеш да ме вземеш!

— Корбал Броуч. Един отвратителен акт след друг, о, как го презираме, о, да. Презираме, и много повече, защото ми възложиха да го подгоня. Да го пленя! Това трябва да значи нещо! Голям потенциал, тъй че ще докажа цената си. Събрал съм легион — всички жертви на Корбал Броуч — и ще го намерим, о, да, ще го намерим!

— Махай се! — извика Некротус.

Слугата се сепна.

— Какво?

— Махай се! Мразя те! Няма да мина през тази пъклена порта!

— Вие ме... *мразите*? — С тънък гласец.

— Да!

— Но какво лошо съм ви направил?

— Принуждавах ме да мина през тази порта!

— Не обвинявайте мен за това! Аз просто си върша работата.

Нищо лично...

— Разбира се, че е лично, мършав идиот такъв!

— О, всички сте едни и същи! Измъквам ви от жалкото ви съществуване, а да сте благодарни някога? Не, никога! Вие и скъпите ви убеждения, множеството ви заблуди и безсмислени вери! Изкусните ви самозаблуждения, целящи да измамат неизбежното. И вие ме мразите? Не, аз ви мразя! Всички!

И слугата се обърна рязко и закуцука вдървено обратно през портата.

Последва силен трясък и сцената пред Некротус изведнъж се разпадна и разкри познатата улица на Куейнт, по която беше залитал допреди малко. Той се огледа и промълви озадачено:

— Той... не ме поиска!

Какво пък, това беше добре, нали? Защо тогава се чувстваше така... обиден?

Крал Некротус Нихили тръгна отново. Все пак трябваше да разбере къде точно се намира.

Двойно изтупване в краката му. Той спря и погледна надолу. На калдъръма лежаха две ръце.

— Мамка му.

После главата му се изгъркаля, лявото слепоочие изпраща на камъните, всичко пред очите му се завъртя...

О, това изобщо нямаше да свърши добре.

Бочълайн се покатери в машинарията и като избягваше люшкаците се лостове и заобикаляше стържещите зъбчати колела, се добра до крал Макротус.

Застаналият до останената на пода от слугинята вечеря Емансипор Рийзи го наблюдаваше с неволно възхищение. Некромантът не беше човек, отдаден на физическите упражнения, но си оставаше жилав и гъвкав, дори в бойна форма за редките случаи, когато магия, хитрост, измама и мушкане в гърба се окажеха безполезни. Физически изглеждаше на около шейсет, макар и стегнати шейсет, но се движеше с изяществото на танцьор. Резултат от здравословен живот? Възможно. По-вероятно магия обаче.

— Е, господарю? — подвижна отдолу Емансипор. — От колко дни според вас?

Бочълайн се наведе да огледа по-добре и отвърна:

— Поне две седмици. Мисля, че сърцето му се е пръснало. Внезапно и катастрофално. — Некромантът го погледна през рамо. — Ти как разбра?

Емансипор сви рамене.

— Не яде.

Бочълайн заслиза надолу.

— Застъпниците на енергичните физически упражнения — каза чародееят — са общо взето в неведение, че упражнението като понятие, отделено от труда, е дар на цивилизацията, произлязъл от високия социален статут и свободното време, произтичащо от това. Истински отрудените хора не се интересуват от гимнастика, естествено. — Измъкна се от дрънчащата и скърцаща машинария и спря, за да изтупа праха от наметалото си. — Съответно, един очебиен факт, който е добре известен на трудещите се, но явно се губи на онези, които фанатично се упражняват, е, че тялото, органите му, мускулите и костите му, неизбежно се похабяват. Убеден съм, господин Рийзи, че например има определен брой удари, на които е способно едно сърце. По подобен начин на всички мускули, кости и други органи е определена специфична граница на функционирането им. — Махна назад към напругия се над лостовите труп на крал Макротус Изумително милия. — Да тласкаш собственото си тяло към тези граници е, по мое мнение, връх на глупостта.

— Господарю, наистина трябва да се махна от този град — примоли се Емансипор.

— А, това би било отстъпление.

Гледаха се един дълъг миг.

После Бочълайн се покашля.

— Очаква ме една последна задача. Предвид неочаквания обрат на нещата тази нощ, господин Рийзи, мисля, че твоите задачи в Куейнт приключиха. Тъй че ти давам позволение за, мм, отстъпление.

— Не бих могъл да ви се отблагодаря, господарю.

— Няма значение. Едно последно нещо. Можеш ли да ме упътиш до Великия храм на Господарката на Благонравието?

— Разбира се, господарю.

Под ръка с гуляйджиите и сред разгулна пияна тълпа демонът на Порока залиташе сред гъстата кипяща гмеж, изпълнила широкия площад пред Великия храм. Пееше с цяло гърло песен, която никога преди не беше чувал. Животът отново беше чудесен и това беше нощ, която Инеб Коф задълго нямаше да забрави. Или изобщо нямаше да помни. Все едно.

Препъваха се в части от трупове, много от които все още бяха жадни за веселба, ако тръпнещите и гърчещи се разчленени крайници говореха нещо. Много пожари на жилищни сгради вече бушуваха близо до храма и го къпеха в зловеща светлина. Край стъпалата се издигаше грамадата от гниеца, но упорито потръпваща плът — демонът на Дебелината. Обкръжаваше го импровизирано пиршество с огромни късове недопечено капещо месо, раздавано на лакомото множество, с блеснали в захлас оплескани с мас лица, и хората навсякъде бяха болнави и отпуснати, както бяха отвикнали... е, не, поправи се Инеб Коф — изглеждаха болнави и отпуснати от великолепно, възхитително пресищане.

Видя Леност, понесена над множество ръце. Тя също го видя и успя да му махне лениво с облечената си в бяла ръкавица вяло отпуснатата ръка.

Тъй че всички се бяха събрали и трябваше да дочакат само своя блестящ спасител, Бочълайн, тръгнал насам, за да възвести на града неговата съдба.

Инеб не беше на себе си, обзет от тръпнещо очакване.

— Тук съм, миличките ми!

Сторкул Пърдж разпери широко ръце. Пред нея, в стаята на Оргиите, на най-горния етаж на бардака на Хурла, из сумрака се движеха смътни фигури. Много фигури, осъзна тя, и всички като че ли на четири крака. Добър знак. Всъщност, ако се съдеше по пръхтенето и грухтенето, много добри знаци.

Освен миризмата, разбира се.

Една фигура колебливо се надигна пред нея.

За жалост очите ѝ започваха да свикват с тъмнината.

— С какво си се наклепал целият? — попита тя намръщено.

Отвърна ѝ треперещ глас:

— Така са по-щастливи, видиш ли.

— Кои?

— Ами... — Дребният мъж посочи зад себе си. — Прасетата ми, кои.

Прасета? В името на Бездната, това *прасета* ли бяха!

— Но това е бардак! И *третият* етаж при това! Какво търсят тук тези отвратителни животни? Искях *нормални* отвратителни животни!

— Ами, крия ги, какво! Всички са се побъркали! Искат да изколят всичките ми красавици, но няма да ги дам! Кой ще погледне на горния етаж на бардак? Никой! Никой освен теб, а ти няма да отведеш прасенцата ми на заколение... нали?

Тя помисли дълго, след което отпусна ръце и въздъхна.

— Добре, просто ще задържа дъха си. Събличай се, старче, това е за сметка на заведението.

— Аз... не мога да го направя! Те ще ревнуват!

Насъбралото се разочарование й дойде твърде много и Сторкул Пърдж запищя.

Объркани из подземните зали и коридори на храма. Имид Фактало, бебето и Елас Сил чуваха рева и гръмогласните викове някъде отгоре. Злокобно, сякаш по улиците на града се разиграваше ужасна касапница. Или поне така вярваха, след като последното, което бяха видели горе, беше ужасната смърт на Гръмогласната монахиня.

Но тук долу цареше пълна тишина. Къде бяха монахините? Иззетите деца? Не бяха видели нито едно, нито едничко.

— Шшт! — Елас Сил го стисна за ръката.

— Нищо не съм казал!

— Шшт!

И ето, че чу тихо мърморещи гласове. Стояха в някакъв коридор. Напред имаше пресечка с врата точно срещу тях. Смътна светлина на фенер се процеждаше от пролуките между смазаните й с благоуханно масло дъски.

Елас го задърпа към вратата.

— Тук е — прошепна Имид.

Тя го изгледа накриво.

— Тук готвят бебетата — обясни Имид с разтуптяно сърце. Облиза устни — устата му изведнъж беше ужасно пресъхнала. — Водят ги тук за ръчичка, усмихнатите монахини. После — бух! Сатърът пада! Клъц, клъц, клъц, кокалите в казана, някоя дърта вещица разбърква с грамаден железен черпак, слюнка капе от беззъбата й уста.

И тънките гласчета млъкват завинаги! — Погледна задрямалото бебе в ръцете си. — Това е ужасно място, Елас!

— Ти си полудял! Говориш като... като *родител*!

И бутна рязко вратата.

Обля ги светлина.

Море от лица. Херувимски лица, безчет деца на всякаква възраст.

И всички завикаха:

— Влизайте, бързо! О, затворете вратата! — Беше си какофония от викове, честно казано, но поне тези две заповеди Имид и Елас разбраха.

И влязоха в огромната сводеста зала.

И затвориха вратата, разбира се.

Щом видяха повитото бебе, към тях се втурнаха деца.

— Ооо! Още едно! Момченце ли е? Или момиченце? Добре ли е? Още не е болно, благословена Богиньо, още не е болно!

Имид притисна бебето към гърдите си, по-далече от посягащите към него ръце.

— Махайте се, ужасни същества! Болно ли? Никой не е болен! Никой, казвам ви!

— Какво правите всички тука? — попита намръщено Елас Сил.

— Добруваме!

— Как така добрувате?

Едно малко по-пораснало момиче пристъпи напред.

— Тук ни пазят. От външния свят, онова ужасно, мръсно и заразно място!

— Заразно? — повтори озадачена Елас. — Какво имаш предвид?

— Там навън има мръсни неща — неща, които ще ни разболеят. Животни, които ще ни заразят! Мухи, птици, прилепи, мишки, плъхове, всички са заразени и искат да ни разболеят! И хора! Кашлящи, сополиви, и се пипат и бършат навсякъде! И мръсни миризми, от ануси и още по-лоши неща. И коли, които може да ни сгязят, стълбища, от които може да паднем, стени, в които може да се заклецим. Трябва да останете с нас, тук е безопасно!

— И здравословно — изчурулика друго дете.

— Как изглежда? — запита трето.

Елас Сил примига.

— Кое как изглежда?

— Светът.

— Престани, Чимли! — сгълча го първото момиче. — Знаеш, че любопитството е гибелно!

Някой в тълпата закашля.

Всички се обърнаха рязко и първото момиче изсъска:

— Кой беше?!

— Сега! — викна Имид. И за щастие Елас Сил разбра. Обърнаха се и задърпаха припряно мандалото.

А зад тях:

— Вижте! Те излизат!

Вратата най-после се отвори и двамата светци с питомеца си изхвърчаха в коридора.

— Дръжте ги!

Те побягнаха.

Крал Некротус Нихили виждаше нещата под нов ъгъл. Странично и леко преобърнато. Беше опитал придвижване с мърдане на ушите, но ефектът се оказа нищожен. Явно лицевите и черепни мускули не бяха предназначени да помагат за физическото придвижване на главата му. Това обикновено го правеше прикрепеното към нея тяло. Оказа се жалка самонадеяност.

Пред погледа му се появи голям лъскав ботуш.

— Здравсти? — подвикна отдолу Некротус.

Ботушът помръдна, а после петата се вдигна малко нагоре и една ръка се спусна към кралското теме, хвана го и кривна главата настрани. Некротус зяпна в надвесения над него Бочълайн.

— Избягахме й на Бездната! — въздъхна облекчено кралят. — Толкова се радвам, че ме намери. Можеш ли да видиш тялото ми? Едно такова, без ръце... и без глава, естествено. Не може да е отишло много далече... нали?

Бочълайн взе Некротус в двете си ръце и се изправи. Имаше нещо странно притеснително в изражението на некрманта, докато оглеждаше краля.

— Само в главата си ли говоря? — попита Некротус. — Тъ... Искам да кажа, можеш ли да ме чуваш?

— Чувам те чудесно, крал Некротус — отвърна след малко Бочълайн. Въртеше главата насам-натам.

— Може ли малко по-изправено? — помоли с леко ръмжене кралят.

— Имам стъклена кутия, която ще ти отива чудесно.

— Няма да го направиш!

— О, да, много ще ти отива. Направо си е бонус, нали?

— Това е жестоко!

— Хм, ами да. Така излиза.

Некротус бе затъкнат под лявата мишница на Бочълайн и улицата, по която вече вървяха, заподскача пред очите му. Кралят беше бесен, но не можеше да направи кой знае какво. О, кралството си даваше за едно тяло!

— Но ще я бършеш и ще я пазиш чиста, нали?

— Разбира се, крал Некротус — отвърна Бочълайн. — Я, виждам някаква тълпа. Мисля, че приближаваме Великия храм.

— Какво ще правим там?

— Ами, едно грандиозно разкритие, с което тази тягостна нощ да приключи.

— Това е нещо като тунел — каза Имид Фактало.

— Виждам — сопна се Елас Сил.

— Нямаме избор. Чувам ги онези ужасни деца.

— Знам, знам! Добре, аз ще водя. И затвори онази врата зад нас.

Бяха се озовали в тайния проход само защото някой беше оставил малката врата широко отворена. Отнякъде зад тях долитаха ужасните, смразяващи кръвта викове на децата.

Имид последва Елас в тесния тунел, извъртя се и дръпна вратата. Внезапен мрак и:

— Кълна се в несмуканите цици на Богинята!

— Елас Сил!

— О, млъкни! Аз съм жена, мога да ругая за такива неща. Чакай, напред не е толкова тъмно. А бе, това бебе не спи ли вече прекалено дълго? Сигурен ли си, че не е умряло?

— Ами... напика ме на средата на последния коридор, а последния път, като го погледнах, се усмихваше.

— Ха. Винаги съм се удивлявала как ги навиват жените да стават майки.

— Навиват ли? Стига глупости, Елас. Те го искат отчаяно!

— Само веднъж, и то първия път.

— Не ти вярвам.

— Все ми е едно дали ми вярваш. Ти си мъж в края на краищата. Знам само, че ценя пълния нощен сън много повече от това да изтърся още едно бебе в този и без това претъпкан град, а после да провисна отвсякъде като единствена награда. Не, благодаря. Смятам да си остана шик винаги.

— Сигурен съм, че не става точно така.

— Имаш само майка си за сравнение, и тя е имала само теб, нали?

— Тогава как не забременя — искам да кажа, след онова, което правихме следобед...

— Сила на волята. Виж, става по-светло — има някаква стая отпред.

— Чуваш ли шума над нас? Нещо ужасно става на площада, Елас Сил — и май се приближаваме към него... или то към нас.

— В името на Бездната, Имид, ще спреш ли да мрънкаш?

Озоваха се в странно кръгло помещение със застлан с камък под, освен по средата, където имаше лъскава дървена плоскост, и тя се измести под тях, сякаш беше без опора. Сводестият таван беше висок едва колкото да застанат на колене навсякъде, освен в средата, и се оказа, че в средата има четвъртитата шахта, водеща право нагоре, доколкото можеха да видят. Отстрани имаше фенер, в който догаряше последното масло. Миришеше на пот.

— Сега какво? — попита Имид.

— Остави това проклето бебе — каза Елас Сил, странно останала без дъх.

Имид оправи гънките на одеялцето, след което внимателно сложи бебето отстрани, върху каменните плочи. То изгука, после се завъртя настрани и повърна. Бързо. Щом свърши, се отпусна отново на гръб, затвори очи и заспа.

Фенерът примига и угасна.

Топла кожа... ръце... бедра...

— Елас! — ахна Имид, щом ръцете ѝ го придърпаха. — Не пред бебето!

Но тя не слушаше.

Некромантът притежаваше онова определено качество, помисли Инеб Коф, да разчиства пътя пред себе си без никакво видимо усилие и без да каже нито дума. Звуците около него заглъхваха все едно Бочълайн беше камъче тишина, хвърлено в шумен вир. Вир, пълен с шумна риба тоест. Може би. Тъй или иначе, Инеб се възхити от начина, по който всичко затихваше, докато Бочълайн, с глава под мишница, вървеше към стъпалата на храма и после се качи на платформата и застана вляво от олтара и с лице към утихналата вече тълпа.

Некромантът кривна глава за миг (неговата си, тази на раменете му) и Инеб Коф усети едва доловим изблик на чародейна сила — толкова ужасяващо силна сила, че коленете на демона се подкосиха. Въпреки цялата му самоувереност, както и тази на Наусео Мързела, вече бе ясно, че Инеб, Дебелина и Леност са като бебета пред този човек.

— Може да ни вземе — проплака демонът на Порока и бутилката вино падна от ръката му и издрънча на камъните. — Може да ни обвърже и да не пролее и една капчица пот от усилие. О! О, не!

Бочълайн вдигна дясната си ръка и глух шепот заля на вълна струпалите се на площада граждани. Под лявата му мишница главата на крал Некротус също гледаше напред, съсухреното лице се кривеше в странни гримаси.

Некромантът заговори:

— Жители на Куйнт, чуйте ме! До тази нощ вие бяхте жертва на ужасна измама. Въпросната измама ще ви бъде разкрита тук и сега. — После вдигнатата ръка бавно се стегна в юмрук.

Последва приглушен писък от... отнякъде и отникъде.

Някаква фигура се завихри във въздуха и се въплъти точно под ръката на Бочълайн.

Инеб Коф се стъписа.

— Ха! Това е Страст! Демонката на Похотта! Агин Агейн!

Сластната гола жена, призована от магията на Бочълайн, закрепця в ужас.

— Натрапница! — изрева некромантът. — Скрита под маската на Господарката на Благонравието! Мислите ли, че Страстта вирее само в съвкупления и угаждане на жалки изкушения? Ако е така, приятели, грешите! Страстта се ражда от натрапчивата идея! Обсебеността поражда фанатизъм! Фанатизмът ражда убийствена нетърпимост! Нетърпимостта води до потисничество, а потисничеството до тирания. А тиранията, граждани на Куейнт, води до...

— Края на цивилизацията! — ревноха хиляди гласове.

Страст проплака:

— Съжالياвам! Съжالياвам! Не исках! Няма вече!

— Точно така — отговори Бочълайн в отговор на зова на тълпите, без да обръща внимание на неубедителния хленч на Агин Агейн. — И тъй — продължи некромантът, — мъдростта се връща в Куейнт. Вярата ви беше обърната, изкривена до омразен фанатизъм. Но за това не е нужно да казваме повече. С искрена скръб, уви, сега трябва да ви уведомя за смъртта на крал Макротус. — Поклати глава. — Не, не от моята ръка. Мъртъв е от гимнастика. И то от доста време. Уви, не можа да дойде тук, за да ви го каже сам, защото залата, където почива тялото му, се пази с магически прегради, тъй че не може да бъде възкресен. Но би било добре всички вие да навестите кралската му стая. Имайте я за свято място, да ви напомня вечно колко губелно може да бъде изкушението на необузданата страст.

Замълча, огледа извърнатите нагоре към него лица и накрая кимна, сякаш на себе си.

— Граждани, сега ще провъзглася новите ви властници. Истински достойни индивиди, олицетворение на всичко онова, което е правилно, индивиди, на които вие с радост ще подражавате във всички неща, свързани с благоприличието и доброто поведение. — Нов жест и Агин Агейн, освободена, изхлипа и побягна.

От олтара се чу тежко скърцане.

Бочълайн леко се извърна, кривна пръст и олтарът се издигна във въздуха.

И смаяното множество видя изпод земята да се издигат новият крал и новата кралица на Куейнт.

Вплетени в най-страстна прегръдка, в първия миг те не усетиха какво става.

Но после полъх, тъй обичаен за нощта, ги извести за внезапната промяна в обстановката. И те надигнаха глави и загледаха тъпо огромната тълпа.

Която също ги гледаше, зяпнала и смълчана.

А след това подивя.

Когато Бочълайн се върна при фургона извън загърнатия в пушеци град, слънцето вече беше изгряло. Небето беше синьо, а слънцето — златно.

Емансипор го гледаше от земята, извил глава; лежеше по гръб, босите му крака бяха вдигнати високо на колелото на фургона.

Некромантът — носеше под мишницата си глава — закрочи право към него.

— Скъпи господин Рийзи, може ли да попитам какво правиш?

— Отровите, господарю. Отцеждам си краката. Няма нужда от пускане на кръв, никаква, наистина.

— Виждам по мътния цвят на очите ти — каза Бочълайн, — че такава медицинска намеса бездруго ще е безсмислена.

— Самата истина — отвърна Емансипор.

Бочълайн мина зад фургона и Емансипор го чу как рови вътре. След малко некромантът се появи отново. Носеше стъклена кутия, която Емансипор никога досега не беше виждал.

— Е, господин Рийзи, след като краката ти са прочистени толкова добре, колкото може да са, бих ли могъл да предложа да направиш закуската?

Емансипор смъкна краката си, надигна се и изруга:

— Богове на бездната! Изтръпнали са. — Все пак успя да изкуцука до огнището, което още димеше. — Има греяно вино, господарю. Да ви наля ли?

— Хмм? Да, чудесна идея. Налей си и на теб.

— Благодаря, господарю. — Слугата замълча, за да запали лулата си. — А, така е много по-добре — рече и изпуфка кълбо дим. Задави го кашлица и той избълва в огъня слюзеста топка, която за миг лумна в странно обагрени пламъци, преди да зацвърчи по по-

очаквания начин. Емансипор захапа отново лулата и запуфка весело, докато наливаше виното.

Пърхане на криле издаде идването на Корбал Броуч. Враната кацна и загледа как Бочълайн слага главата на крал Некротус в стъклената кутия, а после слага кутията на капрата. Кралят като че ли говореше нещо, но не излизаше никакъв звук, за което Емансипор беше само благодарен.

Слугата се изправи, подаде чашата на Бочълайн и попита:

— А тост полага ли се, господарю?

— Тост ли? Защо не? Вдигни го, господин Рийзи.

Емансипор вдигна чашата си.

— За Здравите мъртъвци!

Бочълайн почти се усмихна. Почти, но не съвсем, което беше точно толкова, колкото Емансипор очакваше.

— Мда — отрони некромантът и вдигна чашата си. — За Здравите мъртъвци.

В стъклената кутия крал Некротус се усмихна широко, какъвто навик имат мъртъвците.

[1] Quaint (англ.) — странен, чудат. — Б.пр. ↑

[2] Cough (англ.) — кашлица. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.